

1997 முதல்
தேசம்

தேழ் - 46
ஏப்பிரல், 2017

முரண்பட்ட கருத்துக்களுக்கான களம்!

**இலங்கையும் வட அயர்லாந்தும் -
போரும் சமாதானமும் -
மார்ட்டின் மக்ஸினஸ்:**

- வி. சிவலிங்கம் ► பக்கம் 08

யாழ்.கல்விக் கட்டமைப்புகள்

- பேராசிரியர் இரத்தின ஜீவன் ஹூல் ► பக்கம் 03

தமிழ் தேசியமும் எதிர் காலமும்

- கோட்பாட்டியலாளர் ரகுமான் ஜான் ► பக்கம் 12

இன்றைய அரசியல் உலகில் மனித உரிமைகள் என்பது முற்றிலும் அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. எவருடைய மனித உரிமைகள் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது எவருடைய மனித உரிமைகள் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அரசியலே தீர்மானிக்கின்றது. மிக மோசமான பெண் ஒடுக்குமுறை, சிறுபான்மை இனங்கள் மீதான ஒடுக்குமுறை, கருத்துச் சுதந்திரமறுப்பு, நியாயமற்ற நீதித்துறையும் மோசமான மரண தண்டனைகளும் என்று மனித உரிமை மீறல்களின் பட்டியலில் முன்னணியில் திகழும் சவுதி அரேபியா; ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் மனித உரிமைகள் கவுன்சிலின் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ளும் போது மனித உரிமைகள் கேலிக் கூத்தாடப்படுகின்றது.

இலங்கை அரசு சுதந்திரம் அடைந்ததும் மலையகத் தமிழர்களின் பிரஜாவுரிமையைப் பறித்து லட்சக்கணக்கான அம்மக்களின் அடிப்படை உரிமையை மீறியது. அன்று முதல் இலங்கையில் காலத்துக்குக் காலம் தொடர்ச்சியாக மனித உரிமைகள் மீறப்பட்டே வந்துள்ளது. வன்னி யுத்தம் இந்த மனித உரிமைகள் மீறல்களின் உச்சம். இலங்கை அரசுக்கு எதிராகப் போராடப் புறப்பட்ட தமிழீழ விடுதலைப் போராட்ட அமைப்புகளான தமிழீழ மக்கள் விடுதலைக் கழகம், தமிழீழ விடுதலை இயக்கம் ஆகியனவும் மனித உரிமைகளை பல சந்தர்ப்பங்களில் மீறியிருந்தன. சுரேஸ் பிரேமச்சந்திரன் ஈபிஆர்எல்எப் இயக்கத்தின் இராணுவப் பொறுப்பாளராக இருந்த போது எண்ணற்ற படுகொலைகள் அவர் தலைமையில் இடம்பெற்றது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மனித உரிமைகள் பற்றிய அடிப்படையையே உணராதவர்கள். வன்னி யுத்தத்தில் மஹிந்த ராஜபக்ச அரசுக்கு எவ்விதத்திலும் சளைக்காமல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் மனித உரிமைகளை மீறியிருந்தனர்!

யுத்தத்தில் தோற்கடிக்கப்பட்ட தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் அவர்களது தாயக புலம்பெயர் தலைமைகளும் தற்போது மனித உரிமைகளை வைத்துக்கொண்டு தங்கள் அரசியல் எதிரியைப் பழிவாங்கலாம் என்று கங்கணம் கட்டி நிற்கின்றனர். ஆனால் மனித உரிமை அரசியலின் சர்வதேச ஆட்டக்காரர்களான அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய ஒன்றியத்துக்கு ரெஜிம் சேஞ்சு இடம்பெற்றதன் பின் அன்றைய பொழுதில் வன்னியில் இடம்பெற்ற மனித உரிமை மீறல்கள் பற்றி குறிப்பிடத்தக்க ஈடுபாடு தற்போது இல்லை. முனித உரிமைகள் பற்றி தமிழ் மக்கள் மத்தியில் கூக்குரலிடம் அரசியல் தலைவர்கள் யாரும் மனித உரிமைகளை ஒரு போதும் நேசித்தவர்கள் அல்ல. முனித உரிமைகளில் நம்பிக்கையுடையவர்களும் அல்ல. அவர்கள் எப்போதும் தங்கள் அரசியல் ஆதாயத்துக்காக மட்டுமே மனித உரிமைகளை உயர்த்திப் பிடிப்பவர்கள். ஆதனால் இவர்களால் ஒரு போதும் தமிழ் மக்கள் மீது இழைக்கப்பட்ட மனித உரிமை மீறல்களுக்கு நியாயத்தை பெற்றுக் கொடுக்க முடியாது. அது அவர்களின் நோக்கமும் அல்ல என்பதை தமிழ் மக்கள் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டும்.

இலங்கை அரசுக்கு கால அவகாசம் கொடுப்பதும் கொடுக்காமல் இருப்பதும் சர்வதேச மனித உரிமை ஆட்டக்காரர்களின் அரசியல் முடிவு அது கால அவகாசத்தை வழங்கும் என்பது பலரும் அறிந்த இரகசியம்.

யுத்தங்கள் மனித உரிமை மீறல்களின் விளைநிலங்கள். ஆகையால் மனித உரிமை மீறல்களுக்கு எதிராக குரல் கொடுப்பதைக் காட்டிலும் யுத்தங்களை கொண்டாடாமல் யுத்தமற்ற ஏனைய வழிகளில் எமது உரிமைகளை வென்றெடுக்க முனைய வேண்டும்.

'தேசம்' சஞ்சிகை
இதழ் 46 ஏப்ரல் 2017
Thesam Publication
Ltd இனால்
வெளியிடப்படுகிறது.
'தேசம்' பிரஜைகள்
ஊடகவியலையும்
ஊக்குவித்து
வருகின்றது. இதில்
வெளிவரும்
கருத்துக்கள்
எப்பொழுதும் 'தேசம்'
சஞ்சிகையினதோ
அல்லது
வெளியிட்டாளர்களின்
தோ கருத்துக்களாக
இருக்கும்
என்பதில்லை.
இச்சஞ்சிகையில்
உள்ள செய்திகள்
உண்மையான தகவல்
மூலங்களில் இருந்து
பெறப்பட்ட சரியான
தகவல்கள் என்ற
நம்பிக்கையின்
அடிப்படையில்
பிரசுரிக்கப்பட்டு
உள்ளது. இருப்பினும்
இதில் வரும்
தவறுகளுக்கு
வெளியிட்டாளர்கள்
பொறுப்பல்ல.

ஆசிரியர் குழு
Thesam
73, Cary Road
Leytonstone
London
E11 3LG
United Kingdom

வரலாற்றை திரிக்கும் கல்விச் சமூகத்தை தவறாக வழிநடாத்தும் யாழ் கல்விக் கட்டமைப்புகள்

வடக்கு கிழக்கில் கல்வி நிலை வீழ்ச்சி அடைந்திருப்பதற்கு அங்குள்ளவர்களுடைய இயல்புகளும் காரணமாக உள்ளது. பொதுவாக சோம்பேறித்தனமாக உள்ளனர். வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றும் பண்பு மிக அரிதாகவே காணப்படுகிறது. வரலாறு அல்லது ஆய்வு பற்றிய எவ்வித உணர்வும் அற்றவர்களாக உள்ளனர். பல்கலைக்கழகங்கள் இவ்விடங்களில் தொடர்ந்தும் தவறிழைக்கின்றனர்.

தமிழ் சமூகத்தினுள் உள்ள சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் (கிறிஸ்தவர்களும் ஒடுக்கப்பட்ட

■ பேராசிரியர் கிரேத்தின் ஃவன் ஹூல்

சமூகத்தினரும்) தங்களுக்கும் உரிமைகள் இருக்கின்றது என்று சொல்வதற்கே அஞ்சுகின்றனர். தேவாலயங்கள் உட்பட யாழ்ப்பாணம் சைவமயமாகப்பட்டுக் அல்லது இந்துமயமாக்கப்பட்டுக் கொண்டு வருகின்றது. சைவ வெள்ளாளர்களுடைய கதையாடல்களுக்கு மாறாக பேசுவது அச்சம் நிறைந்ததாக உள்ளது.

ஒரு சமூக புத்திஜீவிதத்தின் மரணம் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். புத்திஜீவிகள் அருகிவிட்டனர். அங்குள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் புத்திஜீவிகளாக ஆகவில்லை.

பெருமை உன்றும் பாரம்பரிய
வரலாறுகள் தான் இன்னமும்
பேசப்படுகின்றது - டொனால்ட் ரறம்
இன் தேசியவாத விஞ்ஞானம் போல்
ஆகிறது இது. யாழில் ஆறுதல்
நிறுவனத்தில் நடத்த கூட்டத்தில்
உரையாற்றிய ஒருவர் காலையில்
விளாம்பழமும் மதியமும் இரவும்
ஏனைய உணவுகளை உண்டால்
இளமையாய் இருக்க முடியும் என்றார்.
இதனை யாராவது செய்து

பார்த்தார்களா என்று
கேட்டபோது பதில்
இல்லை என்று வந்தது.
ஆனால் பல்கலைக்கழக
விரிவுரையாளர் ஒருவர்
இதனை விஞ்ஞான பாடப்
புத்தகத்தில் சேர்க்க
வேண்டும் என்றார்.
யாழ்ப்பாணம் மத்திய
கல்லூரியின் 2ம்
நூற்றாண்டு
கொண்டாட்டம் ஒரு
கேலிக்கூத்து. இக்கல்லூரி
1816இல்

ஆரம்பிக்கப்பட்டதாகக்
கூறி 2016இல் 200வது
ஆண்டு கொண்டாடப்பட்டது.
1816இல் இக்கல்லூரி
ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. ஜனவரி 7,
1835இல் திரு பேர்சிவேல் எழுதிய
கடிதத்தில் ஒக்ரோபரில்
யாழ்ப்பாணத்தில் "நான் ஒரு ஆங்கிலப்
பாடசாலையை திறக்க எண்ணி
உள்ளேன்....." என்று எழுதி இருக்கிறார்.
இக்கடிதம் 1835 ஆம் ஆண்டிற்கான
மெதடிஸ்ற் மகசினில் வெளியாகி
உள்ளது. அதற்கான பதிவுகள் இன்றும்
உள்ள போதும் அக்கல்லூரி 1816இல்
கட்டப்பட்டது என்று எப்படிச்
சொல்கிறார்கள்?
இக்கல்லூரியின் 1834 - 1934
நூற்றாண்டு நினைவுப் பதிப்பும்

வெளியிடப்பட்ட நிலையில் 2016இல்
2ம் நூற்றாண்டு விழா
கொண்டாடப்பட்டது ஏன்?
இவ்விடத்தில் இன்னுமொரு
விடயத்தையும் சுட்டிக்காட்ட
வேண்டும். திரு பேர்சிவேல் எழுதிய
கடிதத்தில் "நான் ஒவ்வொரு நாள்
காலையும் ஒரு மணிநேரத்திற்கும்
அதிகமாக புதிய ஏற்பாட்டை
ஆங்கிலத்தில் தமிழ் மொழி
பெயர்ப்புடன் கற்பிப்பகிறேன்" என்று
தெரிவித்து உள்ளார்.

தமிழர்களுடைய கல்வி
நிலையில் வீழ்ச்சி
ஏற்படுவதற்குக் காரணம்
என்னவென்று பார்த்தால்
ஆங்கிலக்
கல்வியின் மையே.
ஆங்கிலமே அறிவை
பங்கு வீற்ற மூலமாக
உள்ளது. தமிழில்
வாசிப்பதற்கானவை கிருந்த
போதும் துறைசார்ந்த
வல்லுனர்களின்
விழ்ச்சனங்கள் கில்லை.

ஆனால் எமது வரலாறுகள்
நாவலர் நெற்றியில் திருநீற்று
பட்டை அணிந்து
பாடசாலைக்கு வருவதற்கும்
கிறிஸ்தவத்தை
விமர்சிப்பதற்கும் பேர்சிவேல்
அனுமதித்ததாகவும்
கூறுகின்றன. இவ்வாறே
கைலாசபிள்ளை,
தனஞ்ஜெயராஜசிங்கம்,
சைவப் பெரியார்
சிவபாதசந்தரம் ஆகியோர்
தமது நூல்களில் குறிப்பிட்டு
உள்ளனர்.

அவ்வேளை மிஷன்
பள்ளிக்கூடங்களில்
சேர்பவர்களுக்கான

நிபந்தனை பாடசாலை நேரங்களில்
திருநீற்று அணிவது அனுமதிக்கப்படாது.
மேலும் 12 வயதில் காலனித்துவ
காலத்தில் சென்ட்ரல் பாடசாலையில்
சேர்வதற்குத் தான் விண்ணப்பிக்கையில்
இப்படிக்கேட்க நாவலர்
துணிந்திருப்பாரா?

யாழ்ப்பாணம் பரியோவான் கல்லூரி 1823இல்
ஸ்தாபிக்கப்பட்டதாக கல்லூரி
தற்போது சொல்கின்றது. ஆனால்
இக்கல்லூரியை ஸ்தாபித்த சேர்ச் மிசனரி
சொசைற்றி சொல்கின்றது ஒரு உயர்
வகுப்பு ஆண்களுக்கான முக்கிய
பாடசாலை ஒன்று கண்டுக்குளியில்
1851இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு உள்ளது,
அது தற்போது சென் ஜோன்ஸ் கல்லூரி
என அறியப்படுகிறது" என்று.

கடைசி மிசனரி அதிபர் ஹென்றி பிற்றோ 1940 - 57 இல் சேவையாற்றி இறந்த பின்னர், தமிழ் நிர்வாகம் தொடங்கிய பின்னர் இந்த வரலாறு திரிக்கப்படுகிறது.

கல்விநிலையை எடுத்துக்காட்ட அகரம் பவுண்டேஷன் ஏற்பாடு செய்த கருத்தரங்கில் கலாநிதி ரொஷான் ரஜல் வைத்த புள்ளிவிபரம் முக்கியமானது. 1980க்களில் பல்கலைக்கழகம் புகுதலில் எல்லாவற்றிலுமாகவும் பொறியலிலும் மருத்துவத்திலும் வட மாகாணம் முதல் நிலையில் காணப்பட்டது. பல்கலைக்கழகம் புகுதலில் யாழ் மாவட்டம் முதலிடத்திலும் இருந்தது. தற்போது எல்லாவற்றிலுமாக பல்கலைக்கழகம் புகுதலில் வடமாகாணம் 8வது இடத்திற்கும் பொறியியலில் 3ம் இடத்திற்கும் மருத்துவத்தில் 5ம் இடத்திற்கும் பின் சென்றுள்ளது. யாழ் மாவட்டம் எல்லாற்றிலுமாக பல்கலைக்கழகம் புகுதலில் 9வது இடத்திற்குப் பின் சென்றுள்ளது.

கிழக்கு மாகாண கல்வி அமைச்சர் சிங்காரவேலு தண்டாயுதபாணியின் புள்ளிவிபரங்களின் படி கிழக்கில் மட்டுமே பல்கலைக்கழகம் புகும் சிங்கள மாணவர்களின் வீதம் ஏனைய சமூகங்களைக் காட்டிலும் கீழ்மட்டத்தில் உள்ளது. கிழக்கில் முஸ்லீம் மாணவர்கள் தமிழ் மாணவர்களிலும் கீழ்நிலையில் இருந்து மேலே வந்துகொண்டுள்ளனர்.

25 மாவட்டங்களிலும் நடைபெற்ற தேசிய தாதிகள் பரீட்சைக்கு தோற்றிய மாணவர்களில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் தெரிவுசெய்யப்பட்டவர்கள்: காலி (455), ஹம்பாந்தோட்டை (431), கேகாலை (428), அம்பாறை (228), யாழ்ப்பாணம் (156), மொனராகலை (153), மட்டக்களப்பு (87), புத்தளம் (82), திருகோணமலை (80), மன்னார் (18), கிளிநொச்சி (18), வவுனியா (17), முல்லைத்தீவு (7).

எஸ்எல்ஐடிஏ தேர்தல் ஆணைக்குழுவிற்சாக நடத்திய பரீட்சையில் (தமிழர்களுக்கு தமிழிலும் நடத்தப்பட்டது.) 371 பேர் தோற்றினர். தமிழர்கள் பெரும்பாலும் சித்தியடையவில்லை. முதல் தரத்தில் சித்தியடைந்த முதல் பத்துப்பேரும் சிங்களவர்கள். சித்தியடையாத மிகக்குறைந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்ற கடைசி பத்துப்பேரில் இருவர் சிங்களவர்கள். ஒருவர் முஸ்லீம். ஏனைய ஏழு பேரும் தமிழர்கள்.

தமிழர்களுடைய கல்வி நிலையில் வீழ்ச்சி ஏற்படுவதற்குக் காரணம் என்னவென்று பார்த்தால் ஆங்கிலக் கல்வியின்மையே. ஆங்கிலமே அறிவை பகிருகின்ற மூலமாக உள்ளது. தமிழில் வாசிப்பதற்கானவை இருந்த போதும் துறைசார்ந்த வல்லுனர்களின் விமர்சனங்கள் இல்லை.

ஆங்கிலத்தை முதல் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் மத்தியில் கூட ஆங்கிலப் புலமை கல்வித் தரத்தின் புள்ளியாக கணிக்கப்படுகிறது.

சான்றிதழ் வழங்கும் கடிதங்களில் ஆங்கிலம் முக்கியமானது. தரமற்ற தவறுகளுடன் கூடிய சான்றிதழ் கடிதங்கள் அக்கடிதத்தை வழங்கிய கல்வி நிறுவனத்தின் தராதரத்தை குறைத்து மதிப்பீடு செய்வதற்குக் காரணமாகும்.

அமெரிக்க பல்கலைக்கழகங்களில் நுழைவதற்கே கட்டுரைகள் எழுத வேண்டிய அவசியம் உள்ளது.

அமெரிக்க அரசின் தொழில்நுட்ப கொள்கைவகுப்பின் முக்கிய ஆய்வாளர் கலாநிதி மைக்கல் நெல்சன் சொல்கின்றார்: "முதல்தரமான மனிதர்கள் முதல் தரமானவர்களை பணிக்கு அமர்த்துவார்கள். தங்களைச் சுற்றி புத்திஜீவிகளை கொண்டிருப்பார்கள். இரண்டாம் தர மனிதர்கள் மூன்றாம் தர மனிதர்களையே பணிக்கு அமர்த்துவார்கள்" என்று.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகமும் அவ்வாறே 2ம் தரத்தவர்கள் 3ம் தரத்தவர்களை பொறுப்பான பதவிகளுக்கு நியமிக்கின்றனர். அப்படி இருக்கும் போது எப்படி பல்கலைக்கழகம் சிறக்கும். வடமாகாண பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ஆசிரியர்களை உருவாக்கும் பல்கலைக்கழகம் இவ்வாறு இயங்கினால் இவர்களால் உருவாக்கப்படும் பாடசாலை மாணவர்களின் தரம் எப்படி உயரும்.

பல்கலைக்கழகம் பேராசிரியர்களை உருவாக்குவதிலேயே களவு செய்கின்றது.

தகுதியற்றவர்கள்

பேராசிரியர்கள்

ஆக்கப்படுகிறார்கள்.

ஆய்வுக்கட்டுரைகளை

தகுதிகான் சஞ்சிகைகளில் தங்கள்

ஆய்வுக்கட்டுரைகளை

சமர்ப்பிக்காமல் 300

டொலர் கொடுத்து

இந்தியாவில் தங்கள்

ஆய்வறிக்கைகளை

சமர்ப்பிக்கிறார்கள். ஐஉஸ்டீ

இன்டெக்ஸில் உள்ள

சஞ்சிகைகளில் தங்கள்

ஆய்வுகளை வெளியிடும்

போது அதற்கு 5

புள்ளிகள் வழங்கப்பட

வேண்டும். ஆனால்

இவர்கள் அவ்வாறு

புள்ளிகள் பெறவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சஞ்சிகையில்

வெளியிட்டுவிட்டு புள்ளிகளை

பெறுகின்றனர். அதற்கு

துணைவேந்தரும் தெரிவுக்குழுவும்

அனுமதிக்கின்றனர். கலாநிதி

தேவநேசன் நேசையா இது பற்றி

துணைவேந்தருக்கும் யுஜிசிக்கும்

முறையிட்டும் அவர்கள் இதனை

கவனத்தில் எடுக்கவில்லை. யுஜிசி

தங்களுக்கு இவ்விடயத்தில் அதிகாரம்

இல்லை என்று தட்டிக்கழிக்கின்றது.

பல்கலைக்கழகங்கள்

சட்டவிரோதமாகச் செயற்படும்போது

அதனை நெறிப்படுத்தும் அதிகாரம்

யுஜிசிக்கு உள்ளது.

யாழ்ப்பாணப்

பல்கலைக்கழகமும் அவ்வாறே

2ம் தரத்தவர்கள் 3ம்

தரத்தவர்களை பொறுப்பான

பதவிகளுக்கு நியமிக்கின்றனர்.

அப்படி இருக்கும் போது எப்படி

பல்கலைக்கழகம் சிறக்கும்.

வடமாகாண

பல்கலைக்கழகங்களுக்கு

ஆசிரியர்களை உருவாக்கும்

பல்கலைக்கழகம் இவ்வாறு

இயங்கினால் இவர்களால்

உருவாக்கப்படும் பாடசாலை

மாணவர்களின் தரம் எப்படி

உயரும்.

சில விரிவுரையாளர்கள் மாணவிகளை தனது விடுதிக்கு அழைத்துவிட்டு துவாயை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு நிற்கின்றனர். அதில் கலாநிதி எஸ் தர்ஷனும் ஒருவர். இவை தொடர்பாக 2011இல் முறைப்பாடுகள் செய்யப்பட்டு உள்ளது. குற்றம்சாட்டிய மாணவிகளை கலாநிதி தர்ஷனுடன் ஒத்துழைக்கும்படி ஒரு பெண் விரிவுரையாளர் ஒருவர் மாணவிகளுக்கு சொல்லி உள்ளார். பாலியல் துன்பிரயோகம் செய்பவருக்கு எப்படி ஒத்துழைக்க முடியும். பல பெண்கள் எழுத்திலும் தங்கள் குற்றச்சாட்டுகளை வைத்தனர். ஒரு

மாணவி தற்கொலையின்

விளிம்புக்கு தள்ளப்பட்டார்.

அப்போது கலகம்

செய்வதற்கும் மாணவிகள்

தயாரானபோதே நடவடிக்கை

எடுக்க நிர்வாகம்

தள்ளப்பட்டது.

ஆங்கில புலமை பெற்ற

மேலதிக தகுதியுடையவர்கள்

விண்ணப்பித்த போதும் யாழ்

பல்கலையால்

உள்வாங்கப்படாமல்

நிராகரிக்கப்பட்டுள்ளனர்

அல்லது அவர்கள்

விண்ணப்பிக்காமல் இருக்க

கோரப்பட்டு உள்ளனர்.

கலாநிதி துசியந்தி ஹூல்,

சாரன்ஸ் பொன்னுதுரை

சர்வன், கலாநிதி ஜோன் சயன்,

பேராசிரியர் பி ராகவன் ஆகியோரது

விண்ணப்பங்களும் என்னுடைய

விண்ணப்பமும் நிராகரிக்கப்பட்டது.

வாசுகி ராஜசிங்கம் விண்ணப்பிக்க

வேண்டாம் என்று மறைமுகமாக

தடுக்கப்பட்டு உள்ளார்.

ஸ்ரீலங்கா மெடிகல் கவுன்சிலின்

தலைவரான கலாநிதி கார்லோ

பொன்சேகா என்னை யாழ்

பல்கலைக்கழகத்தில் பணிசெய்ய

அனுமதிக்காதது பற்றி வழங்கிய

சாட்சியம் ஒன்றில் இரத்தின ஜீவன்

ஹூல் எங்கு சென்றாலும் சண்டை

பிடிப்பார் பிரச்சினைகளை

உருவாக்குவாரா இவர் இந்துக்கள்

புனிதமானவராகக் கருதும் ஆறுமுக

நாவலருக்கு எதிராக எழுதி உள்ளதால் அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் தேவையற்ற ஒருவராக உள்ளார். இந்து அல்லாத ஒருவர் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் தலைமைக்கு வரக்கூடாது என்று ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்துக்கள் நம்புகிறார்கள்.

கபொத சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சித்தியடையாத கிறிஸ்தவ மாணவர்கள் ஆண்டவன் அழைக்கின்றார் என்று கூறிக்கொண்டு தேவாலயங்களில் பணிக்கு வருகின்றனர். சென் ஜேம்ஸ் தேவாலயத்தில் தொகையான நிதி உள்ளது. ஆனால் யாரும் பொறுப்புக்கூறுவதில்லை. நல்ல மனிதர்கள் இல்லை. கட்டிடங்கள் கட்டப்படுகின்றன. பின்னர் மீளவும் கட்டப்படுகின்றது. பொறுப்பற்று செயற்படுகிறார்கள்.

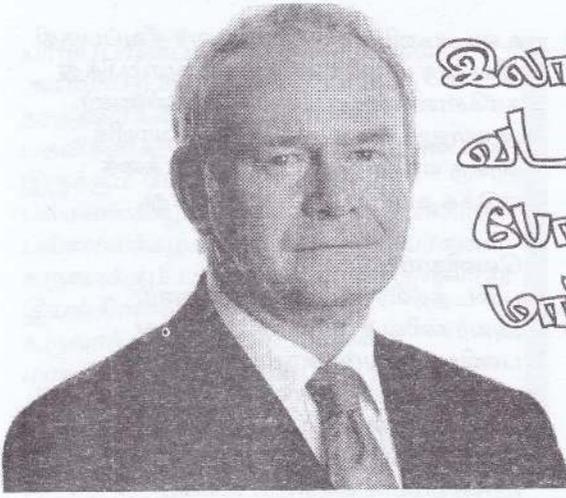
காது கேளாத கண் தெரியாத பெண்கள் அதிபரால் பாலியல் நோக்கங்களுக்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றனர். ஒரு ஆசிரியை மற்றைய ஆசிரியைகளுக்கு அதிபரைத் திருப்திப்படுத்துவதற்கு பயிற்றுவிக்கிறார். அதிபர் கைது செய்யப்பட்டதும் பாதிரிமார்கள் எல்லோரும் வான் பிடித்துக் கொண்டு சென்று அவரை காப்பாற்ற முயற்சித்தனர். ஆனால் பிசப் மறுத்துவிட்டார்.

மற்றுமொரு சம்பவத்தில் சுனாமியில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு யாழ் கிறிஸ்தியன் யூனியன் 7 மில்லியன் ரூபாய்களுக்கு பலசரக்கு சாமான்களை வாங்கிக் கொடுத்ததாகக் கணக்குக் காட்டப்பட்டது. காசோலையில் இரண்டாம் கையெழுத்திடுபவர் ஒரு பெரிய பாதிரியார். அவர் முன்னமே காசோலைகளில் கையெழுத்திட்டு காசோலைப் புத்தகத்தை தனாதிகாரியிடம் கொடுத்துவிட்டார். வேலைப்பழு காரணமாக கொள்வனவுச் சீட்டை (இன்வொய்ஸ்யை) உறுதிப்படுத்தாமல் தனாதிகாரி காசோலையை எழுதிக்கொடுத்துள்ளார். அந்தக் கொள்வனவுச் சீட்டுக்கான அப்படியான ஒரு வியாபார நிலையமே இல்லை. பாதிரியார்

உடையணிந்து சென்ற மூவர் தீவுப்பகுதியில் ஒரு வங்கிக் கணக்கை ஆரம்பித்து காசோலையை பணமாக்கி உள்ளனர். ஆனாலும் தேவாலயம் குற்றவாளிகளுக்கு எதிரான சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க தயாரில்லாமல் உள்ளது.

வெளிநாடுகளில் சாதனை படைத்தவர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்களில் சிலர் ஊருக்கு வந்து பணியாற்றவும் விரும்புகின்றனர். ராமதாஸன் தேவமாறன் சென் ஜோன்ஸ் பழைய மாணவன். பேராதனையில் பொறியியல் துறையில் முதன்மை மாணவனாக வந்தவர். உலகப் பிரசித்தமான கல்ரெக் இல் பிஎச்சி பட்டம் பெற்றவர். உலகில் உள்ள ஆய்வாளர்கள் பலரும் தங்கள் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வரவேண்டும் என்று விரும்புகின்ற சயன்ஸ் சஞ்சிகையின் முதன்மை எழுத்தாளர் இவர். ஆகவே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தும் சாதிக்க முடியும் என்பதற்கு இவர் ஒரு உதாரணம் இவ்வாறு பலர் உள்ளனர். இவர் மீண்டும் ஊருக்கு வந்து பணியாற்ற விரும்பினார். ஆனால் அவருக்கு வரவேண்டாம் என்ற ஆலோசனையே வழங்கப்பட்டது.

டானியல் ஆல்போன்சஸ், அன்பேசன் ஹலில் ஆகிய இருவரும் மன்னார் சென் சேவியரில் கல்விகற்று முறையே ஒக்ஸ்பேர்ட் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் கன்ரபரி பல்கலைக்கழகத்திற்கும் சென்று தங்கள் பட்டமேற்படிப்பைச் செய்தவர்கள். தற்போது இரட்டைப் பிரஜாவுரிமை பெற்றுவிட்டு டானியல் ஆல்போன்சஸ் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கற்பிக்கின்றார். அன்பேசன் ஹலில் திருகோணமலை, கென்யா, பாகிஸ்தானில் பணியாற்றி இருக்கின்றார். தமிழ் தந்தையருடைய தும் ஐரோப்பிய தாய்மாரது பிள்ளைகளுக்கும் எங்கள் ஊரில் பணியாற்ற முடியும் என்றால் ஏன் தமிழ் தாய் தந்தையருடைய பிள்ளைகளால் முடியாது. அங்கு மாற்றம் நிகழ வேண்டும் என்றால் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் திரும்பி வரவேண்டும். அங்கு முன்செல்வதற்கும் தக்கவைப்பதற்கும் மக்கள் இல்லை.

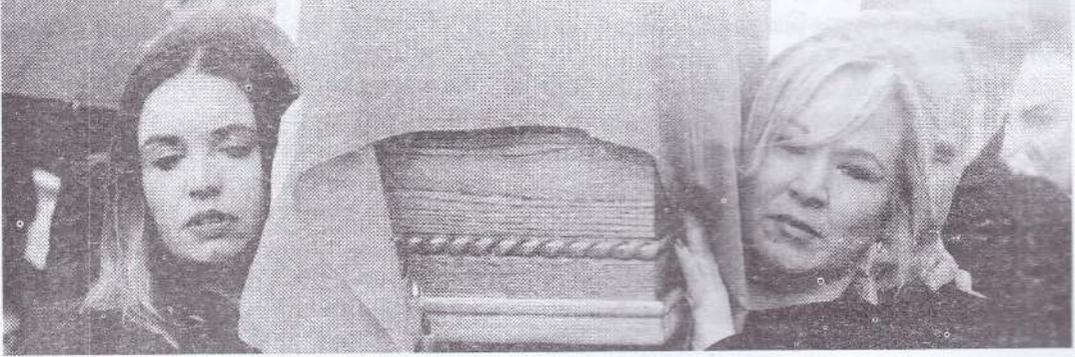
இலங்கையல் வட அயர்லாந்துல் - போருல் சமாதானுல் - லார்ட்டின் லக்ஷினஸ்:

வி. சிவனிங்கம்

(அரசியல் ஆய்வாளர்)

முன்னாள் ஐரிஷ் விடுதலை ராணுவத்தின் தலைவரும், வட அயர்லாந்து தேசிய அரசுப் பேரவையின் பிரதி முதலமைச்சருமான மார்ட்டின் மக்னெஸ் காலமாகி ஒரு சில நாட்களே ஆகின்றன. அவரது மரணம் தொடர்பாக பிரித்தானிய வலதுசாரிப் பத்திரிகைகள் தீட்டி வரும் தலைப்புச் செய்திகள் அவரை ஒரு கொடுமையாளனாக மட்டுமே வர்ணித்து வருகின்றன. அவர் சமாதானத்திற்கு ஆற்றிய பங்கை முற்றாக இருட்டடிக்கும் முயற்சியாகவே இவை உள்ளன. ஞாயிறு ரத்தக் களரிக்கு காரணமாக இருந்த துப்பாக்கி தரித்தவன் மகாராணியைக் கை குலுக்கினான் எனவும், ஈவிரக்கமற்ற முன்னாள் ஐரிஷ் விடுதலை ராணுவத் தளபதி பின்னர் வட அயர்லாந்திற்கு சமாதானத்தைத் தருவதில் முக்கிய பங்கு ஆற்றினார் எனவும், சமாதானத்தை நோக்கித் திரும்பிய முன்னாள் ஐரிஷ் விடுதலை ராணுவ தளபதி மரணம் எனவும் பல்வேறு அடைமொழிகளுடன் அவரது மரணச் செய்தியைத் தந்திருந்தன.

பிரித்தானிய முன்னாள் அமைச்சரும், கன்சவேட்டிவ் கட்சியின் முன்னாள் தலைவருமான நோர்மன் ரெபிற் அவரது மரணம் காரணமாக தற்போது உலகம் இனிமையானதாகவும், சுத்தமானதாகவும் மாறியுள்ளதாக கூறினார். 1984 இல் கன்சவேட்டிவ் கட்சியின் மகாநாடு நடந்தபோது அம் மகாநாடு நடந்த விடுதியில் குண்டு வெடிப்பு ஏற்பட்டு அவரது மனைவி அதில் பாதிக்கப்பட்டு தற்போது பக்கவாதத்தினால் தொடர்ச்சியான கவனிப்புக்கு உட்பட்டுள்ளார். இருப்பினும் தற்போதைய பிரித்தானிய பிரதமர் திரேசா மே அவர்கள் ரத்தக்களரிக்குள் இருந்த வட அயர்லாந்தினை சமாதானத்திற்கு எடுத்துச் சென்ற வரலாற்றைத் தந்தவர் என வர்ணித்தார். வட அயர்லாந்தில் சமாதானத்தை ஏற்படுத்த அப்போதைய பிரதமர் ரொனி பிளேயர் அதிகம் உழைத்தார்.

1998இல் பெரிய வெள்ளி ஒப்பந்தம் ஏற்படுவதற்கு அவரது பங்களிப்பு இல்லையேல் அது சாத்தியப்பட்டிராது என்றார். கன்சவேட்டிவ் கட்சியின் முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அந்தனி பெரி 1984ம் ஆண்டு மாநாட்டுக் குண்டு வெடிப்பில் காலமானார். அவரது புதல்வி ஜோ பெரி அவர்கள் மார்ட்டின் மக்னெஸ் அவர்களின் மரணம் குறித்துத் தெரிவிக்கையில் சமாதானத்தை உருவாக்க உழைத்த ஒரு மனிதர் என்றே நாம் அவரை நினைவில் கொள்ள வேண்டுமெனத் தெரிவித்தார். வட அயர்லாந்தில் அயர்லாந்து விடுதலை ராணுவத்தினையும், அதன் கட்சியான சின்பெயின் கட்சியினையும் மிகவும் கடுமையாக எதிர்த்து வந்த வட அயர்லாந்தின் யூனியன் கட்சியினதும், அதன் முதலாவது முதலமைச்சருமான காலஞ் சென்ற இயன் பெய்ஸ்லி அவர்களின் புதல்வர் தெரிவிக்கையில் தனது தந்தையும், மார்ட்டின் அவர்களும் செயற்பட்ட காலங்கள் மகிழ்ச்சிக்குரியன என்றார்.

குடும்பப் பின்னணி

இவ்வாறு அவரின் மரணம் குறித்து வெளிவந்த செய்திகளுக்கு மத்தியில் அவரது வாழ்வின் அடித்தளங்கள் பலரும் வியக்கத் தக்கவை. ஒட்டுத் தொழிலாளியான ஒரு குடும்பத்தின் 7 பிள்ளைகளில் இரண்டாவதாகப் பிறந்தார். பாடசாலையிலிருந்து வெளியேறியதும் தனது 15 வது வயதினை அடைந்த போது கார்திருத்தும் மெக்கனிக் பதவிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். அவர் கத்தோலிக்கர் என்பதால் அத்

தொழில் கிடைக்கவில்லை. பின்னர் கசாப்புக் கடை ஒன்றில் உதவியாளராக இணைந்தார். அவர் 18 வயது இளைஞனாக இருந்தபோது வட அயர்லாந்தினைச் சேர்ந்த கத்தோலிக்க பாராளுமன்ற உறுப்பினர் பொலீசாரால் அடிக்கப்பட்டு இரத்தம் கசியும் படங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியாகின. இதனைக் கண்ட அவர் பொலீசாரை நோக்கி கற்களை வீசத் தொடங்கினார். 20 வயதினை அடைந்த போது ஐரிஷ் விடுதலை ராணுவத்தில் இணைந்து கொண்டார். தனது வன்முறை உணர்வுகளால் அதிர்விரவாதியாகவும், கொலை செய்ய அஞ்சாதவராகவும் மாறினார். அது மட்டுமல்ல அவற்றைத் தாமே செய்ததாக ஏற்றுக் கொள்ளவும் தவறவில்லை. 1971 மதல் 1973 வரையான மூன்று ஆண்டு காலப் பகுதியில் அங்கு 100 இற்கு மேற்பட்டவர் வன்முறையால் மரணித்தனர்.

எந்தவித குடிப்பழக்கமோ, புகைப் பிடித்தலோ அவரிடம் இருந்ததில்லை. இவரது துடிப்பும், கொடுமைக்கு எதிராக செயற்படும் துணிவும் அவரை உயர்ந்த மட்டத்திற்கு எடுத்துச் சென்றது. வட அயர்லாந்தில் ஏற்பட்டும் வரும் அசாதாரண நிலமைகளைக் கட்டுப்படுத்த பிரித்தானிய அரசு அயர்லாந்து விடுதலை ராணுவத்துடன் இரகசிய பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த விரும்பியது. 22 வயதை எட்டியிருந்த மார்ட்டின் அயர்லாந்து விடுதலை ராணுவத்தின் 7 பேர் கொண்ட தூதுக்குழுவில் 1972 இல்

லண்டன் வந்து அப்போதைய உள்நாட்டமைச்சர் வில்லியம் வைற்றலோ அவர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்தினார். அப் பேச்சுவார்த்தை தோல்வி அடைந்தது. ஆனால் இப் பயணம் அவருக்கு 23 வயதுடைய ஓர் நெருங்கிய நண்பரைத் தந்தது. அத் தூதுக் குழுவில் தற்போதைய சின்பெய்ன் கட்சியின் தலைவர் ஜெரி அடம்ஸ் வந்திருந்தார். அவரே அந்த நண்பராகும்.

1974 இல் அயர்லாந்து விடுதலை ராணுவத்தின் உயர் தளபதியானார். பிரித்தானிய ராணுவத்தை அங்கிருந்து வெளியேற்ற பல தியாகங்களை மேற்கொண்டனர். 1982 இல் அவரது அனுபவம் போராட்டத்தைப் புதிய வழியில் எடுத்துச் செல்ல உதவியது. ராணுவத் தலைமையிலிருந்து விலகிய அவர் தனது போராட்டத்தினை இரு வழிமுறைகளாக மாற்றினார். ஒரு புறத்தில் ஆயுதம் மறு புறத்தில் ராஜ தந்திரமும், வாக்குப்பெட்டி அரசியல் என மாறியது. ராஜ தந்திர வழிகளை எடுத்த போது பல கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அவ் வேளையில் வட அயர்லாந்து மக்களின் பிரச்சனைகளை தென்னாபிரிக்காவின் கறுப்பு மக்களின் நிலைக்கு ஒப்பிட்டார்.

இவ் அனுபவங்கள் ஊடாக ராணுவ வழிமுறைகள் தீர்வை நோக்கிச் செல்ல உதவாது என நம்பினார். ராஜ தந்திரமும், பேச்சுவார்த்தைகளுமே புதிய மார்க்கம் என எண்ணினார். இதன் காரணமாகவே வட அயர்லாந்து இன்று ஓரளவு அமைதியாக உள்ளது.

இலங்கைத் தேசிய ஜனப் பிரச்சனையில் மார்ட்டின் டக்ளென்

2004 ம் 2005ம் ஆண்டளவில் இலங்கையின் அப்போதைய பிரதமராக இருந்த மகிந்த ராஜபக்ஷ வட அயர்லாந்து வந்திருந்தார். அப்போது அவர் மார்ட்டின் அவர்களைச் சந்தித்துப் பேசியதுடன் அவரை இலங்கை வருமாறு அழைத்திருந்தார். இதன் காரணமாக மகிந்த ஜனாதிபதியாக தேர்தலில் வெற்றி பெற்றதும் 2006ம் ஆண்டு ஜனவரியில் அங்கு சென்றார். அரச தரப்பினருடன் பேசிய அவர் ராணுவத் தீர்வு சாத்தியமில்லை என்பதை இறுக்கமாக தெரிவித்தார். அவர் வடக்கு, கிழக்கிற்குச் செல்ல விரும்பிய போதிலும் பாதுகாப்புக் காரணங்களைக் கூறி அரசு தட்டிக் கழித்தது. ஆனாலும் அவர் அயர்லாந்து வந்த பின்னரும் தொடர்புகள் அதிகரித்தன.

இலங்கைத் தமிழர்களின் நிலமைகளை நன்கு ஆராய்ந்த பின்னர் அவர் அதே ஆண்டு அப்போதைய ஜனாதிபதி ஆலாசகரான சஜின் வாஸ் குணவர்த்தனா அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க மீண்டும் இலங்கைக்கு இளவேனில் காலத்தின் போது வந்தார். அவருடன் நண்பரான மைக் அற்றிர் என்பவரும் வந்திருந்தார். இம் முறை அவர் கிளிநொச்சி சென்று தமிழ்செல்வ னுடனும், ஏனைய முக்கியஸ்தர்களுடனும் பல மணி நேரம் உரையாடினார்.

இவர்கள் இருவரும் வட பகுதி நிலவரங்களையும், கொழும்பில் காணப்படும் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும், பேச்சுவார்த்தைகளின் உள் நோக்கங்களையும் அவதானித்த பின் அரசு ராணுவத் தீர்வை நோக்கிச் செல்வதை உறுதி செய்தனர்.

இவர் வட அயர்லாந்து திரும்பியதும் மீண்டும் ஜனாதிபதி ஆலோசகர் சஜின் வாஸ் குணவர்த்தனா தொடர்பு கொண்டு அப்போதைய தொழிற்கட்சி பிரதமராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற ரொனி பிளேயரை பிரித்தானிய விசேட பிரதிநிதியாக செயற்பட வைக்க

மார்ட்டின் அவர்களின் உதவியை நாடினர். அதன் பின்னர் நோர்வே தரப்பிற்குப் பதிலாக பிலேயரிடம் சமாதான முயற்சிகளைக் கையளிக்க எண்ணினர்.

மார்ட்டின் மக்னெஸ் அவர்கள் இலங்கை சென்று திரும்பிய பின் புலம்பெயர் அமைப்புகளைச் சேர்ந்த பலர் அவரிடம் கலந்து பேசியுள்ளனர். அங்கு இடம்பெற்ற ராணுவத் தாக்குதல்கள், அவலத்திலும், மரணத்திலும் அகப்பட்ட மக்கள் குறித்து மிகவும் கவலை அடைந்திருந்தார்.

அவர் தென்னாபிரிக்கத் தலைவர் நெல்சன் மன்டேலா அவர்களின் மரணச் சடங்கிற்கு சென்றிருந்த போது மகிந்த ராஜபக்ஸ் அங்கிருந்ததை அவதானித்த போதிலும் அவர் தமிழ் மக்களை நடத்திய விதம் தனது மனதில் கோபத்தை மூட்டியிருந்ததால் தான் அவரைச் சந்திக்க விரும்பவில்லை என்றார்.

தனது அரசியல் வாழ்வின் ஆரம்பத்தினை வன்முறையோடு ஆரம்பித்த போதிலும் அவரின் அனுபவங்களும், தொடர்புகளும் அவரது போக்கில் தொடர்ச்சியான மாறுதல்களைத் தூண்டியுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. எனவேதான் இறுதியில் தனது பிரச்சனைகளுக்கு மட்டுமல்ல ஏனைய பிரச்சனைகளுக்கும் பேச்சுவார்த்தையை யும், ராஜ தந்திரத்தையும் நம்பினார்.

இவரது வாழ்வு ஆயுதப் போராட்டத்தை அல்லது விடுதலையை நேசிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் அனுபவமாகும். வட அயர்லாந்தினதும் மார்ட்டின் மக்னெஸ் இனதும் வரலாற்று அனுபவங்கள் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த தமிழ் இனத்துக்கும் அவர்களைத் தலைமை தாங்குபவர்களுக்கும் மிக முக்கியமான அனுபவப் பாடமாகும்.

மார்ட்டின் மக்னெஸ் காலக் குறிப்பு:

- 1950: மார்ட்டின் மக்னெஸ் வட அயர்லாந்தில் உள்ள டெரி என்ற இடத்தில் இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தார்.
- 1965: 11 பிளஸ் இல் சித்தியகையாமைமயினால் தொழில்நுட்பக்கல்லூரியில் கல்வி கற்றார்.
- 1968: சிவில் உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தில் பா உ கெரி பிற் தாக்கப்பட்டு இரத்தம் தோய்ந்து காணப்பட்டதைத் தொடர்ந்து ஐஆர்ஏ இல் இணைந்தார்.
- 1969: ஐஆர்ஏ இன் 2வது சுட்ட தளபதியாக வெகு சீக்கிரத்திலேயே முன்னுக்கு வந்தார்.
- 1972: பிளே சன்டே - இரத்த ஓயிறு என்று அறியப்பட்ட நிராயுத பாணிகளான கத்தோலிக்க போராட்டக்காரர்கள் 13 பேர் பிரித்தானிய பரா மில்லிற்றரியால் சுட்டுப் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து பிரித்தானிய அரசு ஐஆர்ஏயை இரகசிய பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்தது.
- 1974: ஐஆர்ஏ இன் இராணுவ பொறுப்புகளில் இருந்து விடுபட்டு அரசியலைத் தொடர்ந்தார்.
- 1973: பிரித்தானிய அரசுடன் மீண்டுமொரு இரகசிய பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டு குடியரசு இயக்கம் ஆயுதங்களைக் கைவிடுவதற்கு தயாராகும் சமிஞ்சையை விடுத்தார்.
- 1996: சின்பெயின் (அரசியல் கட்சி) இன் பிரதானமானவராக பேச்சுவார்த்தையில் ஈடுபட்டார்.
- 1998: குட் பிரைடே உடன்பாடு எட்டப்பட்டு முதற் தடவையாக அதிகாரப்பகிர்வு அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது.
- 1997: தேர்தலில் பா உ ஆனார். 1999இல் வடஅயர்லாந்து அசம்பிளியின் கல்வி அமைச்சரானார்.
- 2007: முன்னாள் எதிரியான ஜயன் பெய்ஸ்லி முதலமைச்சராக இருக்கையில் மார்ட்டின் மக்னெஸ் துணை முதலமைச்சரானார்.
- 2017: தனது துணை முதலமைச்சர் பதவியை இராஜினாமாச் செய்து சில வாரங்களிலேயே மரணத்தை தழுவினார்.

தமிழ் சேசியமும், எதிர்காலமும்

குறிப்பிட்ட ஒரு மக்களின் விடுதலைக்காக சாக்தியமான வழிகளில் ஒன்றைத் தவிர, என்னையவை எல்லாவற்றையும் முடிவிட்டோம் என்றால், அந்த குறிப்பிட்ட பாதையில் ஏதாவது ஒரு வெண்க்கடி அல்லது முட்டுக்கட்டை ஏற்படும்போது என்ன நடக்கிறது? முழுப்போராட்டமும் ஸ்தம்பித்துப் போதும் அபாயம் இங்குதான் ஏற்படுகிறது.

● கோட்பாட்டியலாளர் ரகுமான் ஜான்

தமிழினி எழுதியுள்ள “கூர்வாளின் நிழலில்” என்ற நூலிற்கு குறிப்பான சில முக்கியத்துவங்கள் இருப்பதாக நான் கருதுகின்றேன். யுத்தம் முடிந்து ஏழு வருடங்களாகியுள்ள நிலையில், இதுவரை வந்த வெளியீடுகளில், போராளிகள் புனைவுகளாக சிலவற்றை எழுதியுள்ளார்கள். இவற்றை திட்டவாட்டமான வரலாற்று பதிவுகளாக, புலிகள் அமைப்பினுள் நிலவிய கருத்தியல் ரீதியான நிலைப்பாடுகளாக ஏற்றுக்கொள்ளுவதில் பலவிதமாக சிக்கல்கள் இருக்கின்றன. இந்த வகையில் தமிழினி, ஒரு முன்னாள் போராளி என்ற வகையில், வெளிப்படையாக இந்த விசயத்தை முன்வைப்பதானது, யுத்தத்தின் இறுதிக்காலம் தொடர்பாகவும், அதற்கு முன்பாக அமைப்பினுள் நடந்தவை தொடர்பாகவும், திட்டவாட்டமான மதிப்பீடுகளை மேற்கொள்ள முனைபவர்களுக்கு ஒரு கவனிப்பிற்கு உரிய, முக்கியமான பிரதியாக இருக்கிறது. ஏனென்றால், இது அமைப்பிற்கு வெளியில் இருந்தவர்களால் முன்வைக்கப்படும், பக்க சார்பான விமர்சனமல்ல, அமைப்பிற்குள்ளிருந்து, தனது வாழ்வின் பெரும்பகுதியை அதனுடாக பயனித்த ஒருவரால் முன்வைக்கப்படும் பதிவாக இது அமைகிறது.

அடுத்ததாக, இந்த நூலின் நோக்கம் பற்றி தமிழினி கூறுகையில், எதிர்கால சந்ததியானது, எமது போராட்டம் தொடர்பாக படிப்பினைகளை பெறவேண்டும் என்பதற்காக தான் இந்த நூலை எழுதுவதாக குறிப்பிடுகிறார். இது முக்கியமானதாகும்: ஒரு தலைமுறை என்ன நடந்தது என்பதற்காக பதிவுகள் எதுவும் இன்றி இருட்டில் விடப்படும் நிலைமையானது, சமூக அக்கறையுள்ள எவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட முடியாததாகும். இவற்றைவிட, தமிழினி கைதான பிறகு உலாவிய வதந்திகள், குறிப்பாக அவரது நடத்தைகள், அவர் மேற்கொண்டதாக சொல்லப்படும் காட்டிக் கொடுப்புகள், அவர்மீது மேற்கொள்ளப்பட்டதாக கூறப்படும் பாலியல் வல்லுறுவுகள் பற்றிய வதந்திகள், அவர் வெளிவரும்போது வெளியான, அவர் அரசு தரப்பில் தேர்தலில் கலந்துகொள்வதான சேதிகள் போன்றவை ஒரு போராளி என்றவகையில் எவரையும் பாரதூரமாக பாதிக்கக்கூடியவைதாம். ஆதலால், இப்படிப்பட்ட, புலிகள் அமைப்பினுள் குறிப்பிடத்தக்க உயர் அதிகாரப்பீடத்தில் இருந்ததாக சித்தரிக்கப்பட்ட ஒருவர், தனது தன்னிலை விளக்கத்தை முன்வைக்க நேர்வது என்பது தவிர்க்க முடியாத ஒரு நிகழ்வாகவே அமைந்தும்விடுகிறது. ஆகவே மேலே கூறிய எல்லா காரணங்களினாலும், இப்படிப்பட்ட ஒரு நூலின் வரவானது தவிர்க்க முடியாததும், வரவேற்கத் தக்கதும் என்றே நான் கருதுகிறேன்.

இந்த நூலானது எதிர்பார்த்தது போலவே, மிகவும் வித்தியாசமான எதிர்வினைகளை

ஏற்படுத்தியுள்ளது. வழக்கம்போலவே புலியெதிர்ப்பாளர்கள், புலிகள் மீதான தமது தாக்குதல்களுக்கு இந்த நூலை ஒரு கருவியாக எடுத்துக்கொண்டுள்ளார்கள். இதில் ஆச்சரியப்பட எதுவும் இருப்பதாக தெரியவில்லை. இந்த நூலின் சிங்கள் மொழிபெயர்ப்பானது, சிறீலங்கா இராணுவத்தினால் விரிவாக வினியோகிக்கப்படுவதாக தெரிய வருகிறது. இதுவும் எதிர்பார்க்கத் தக்கதேயாகும். புலிகளின் தீவிரமான ஆதரவாளர்கள் இந்த நூலை தீவிரமாக எதிர்ப்பதையும் காண முடிகிறது. இந்த பிரதிபற்றி பேசப்படவே கூடாது என்பதில் இவர்களது அக்கறைகள் இருப்பதாக தெரிகிறது. இதுவும் புரிந்துகொள்ளத் தக்கதே. கடந்த காலத்தில் ஈழப் போராட்டத்தை ஏகபோகமாக குத்தகைக்கு எடுத்துக்கொண்டிருந்தவர்கள், அதற்கான பதில் சொல்லும் பொறுப்பு தமக்கு இருப்பதையே புரிந்து கொள்ள முடியாதவர்களிடம் இருந்து இப்படியான எதிர்வினை வருவது புரிந்து கொள்ளத்தக்கதேயாகும். ஆனால் இதன் உச்ச கட்டமாக அகரமுதல்வன் தனது "சாகாள்" என்ற சிறுகதை மூலமாக செய்ய முனைவது அப்பட்டமான "பாலியல் வன்முறையாக" அமைகிறது. எதிரிகள் எமது பெண்களை பாலியல்ரீதியாக தாக்கினார்கள் என்றால், நாம் எம்முடன் கருத்தியல்ரீதியாக முரண்படுபவர்களை புனைவுகள் மூலமாக அதே "பாலியல் வன்முறைக்கு" உள்ளாக்குகிறோம். இது எந்த வகையிலும் அனுமதிக்கப்பட முடியாத விடயமாகும். எம்முடன் கருத்துரீதியாக முரண்படுபவர்களை, அவர்கள் பெண்கள் என்பதற்காக, பாலியல்ரீதியாக நாம் இழிவு செய்ய முனையும்போது, நாம் மிகவும் அடிப்படையான மனித அறங்களுக்கு அப்பால் செல்வதாகவே அர்த்தப்படும். இது ஒருபோதும் அனுமதிக்கப்பட முடியாததாகும். இந்த உலகில் எந்தவொரு பெண்ணும், பெண் என்பதற்காக தாக்கப்படும் நிலைமை நிலவும்வரையில், மனிதர்கள் எவருமே விடுதலை பெற்றவர்களாக ஆக முடியாது என்பதை நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். வர்க்கம், தேசம், சாதி, பாலினம் போன்ற எந்த அடிப்படையிலானாலும், நாம் மனிதகுலத்தின் மான்புகளை மீறிவிட முடியாது. இப்படியாக பெறப்படும் விடுதலைகள் உண்மையில் விடுதலையாக அமையமாட்டாது என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது. அந்த வகையில் அகரமுதல்வனது "சாகாள்" சிறுகதைக்கு எனது கண்டனத்தை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் பதிவு செய்கிறேன்.

இன்னொரு பகுதியினர் இந்த நூலை வரவேற்கிறார்கள். எமது போராட்டம் தொடர்பாகவும், அதில் இழைக்கப்பட்ட தவறுகள் குறித்தும் ஒரு விரிவான கலந்துரையாடலுக்கு இந்த நூல் ஒரு ஆரம்பப் புள்ளியாக இருக்கலாம் என அவர்களது எதிர்பார்ப்பாக இருக்கும். என்பது இவர்களது எதிர்பார்ப்பாகும். எனக்கும் இந்த நோக்கத்துடன் முழுமையான உடன்பாடு இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலேயே நான் இந்த நூல் மதிப்பீட்டில் கலந்துகொள்கிறேன்.

எனது உரையில் ஆரம்பத்திலேயே நான் இந்த நூல் தொடர்பாக எழும் ஒரு குறிப்பான பிரச்சனை குறித்து எனது நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்திக்கொள்ள விரும்புகிறேன். எந்தவொரு போராட்டத்திலும் எழும் பிரச்சனைகள் தொடர்பாக, போராட்டத்தில் ஈடுபடும் ஒரு தரப்பினர் வெளிப்படையாக மதிப்பீடுகளை, விமர்சனங்களை முன்வைப்பதானது, அவற்றை எதிரிகள் எமக்கு எதிராக பயன்படுத்த வாய்ப்பாக அமைந்துவிடும் ஆபத்து இருப்பதை நாம் மறந்துவிட முடியாது. ஆனால் இங்குள்ள பிரச்சனை என்பது, எதிரிகளால் எமக்கு தற்காலிகமாக ஏற்படுத்தப்படும் அசௌகரியங்கள் என்பதைக் கடந்து, எமது விமர்சனங்களின் நீண்டகால விளைவுகள் குறித்ததாக இருக்க வேண்டும்

என்பதே எனது நிலைப்பாடாகும். இது தொடர்பாக சற்று விரிவாக பேசுவது அவசியமானதாகிறது.

இந்த இடத்தில் நாம் ரஷ்ய சமூக ஜனநாயக கட்சியில் லெனின் முகம்கொடுத்த இதுபோன்றதொரு பிரச்சனையை பார்த்துக்கொள்வது எமக்கு படிப்பிணையாக அமையும் என்று நினைக்கிறேன். 1903ம் ஆண்டில், ரஷ்ய சமூக ஜனநாயக கட்சியின் இரண்டாவது கொங்கிரஸ் கூடுகிறது. இந்த கொங்கிரசில், எப்படிப்பட்டதொரு கட்சியை புரட்சியாளர்கள் கட்ட வேண்டும் என்பது குறித்து பாரிய முரண்பாடுகள் எழுந்தன. இறுதியில் இது ரஷ்ய சமூக ஜனநாயக கட்சியை, போல்சேவிக்குகள் - மென்சேவிக்குகள் என்று, இரண்டாக பிளவுபடுத்தும் அளவிற்கு இட்டுச் சென்றது. இந்த கொங்கிரசின் பின்னர், லெனின் தனது நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்து விதத்தில் "ஓரடி முன்னால், ஈரடி பின்னால்" என்ற நூலை எழுதுகிறார். அப்போதும் இதே மாதிரியான விமர்சனமானது இந்த நூலுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படுகிறது. கட்சிக்குள் நடைபெறும் விவாதங்கள் பற்றி பகிரங்கமாக பேசுவதானது, எதிரிகள் கட்சியை இழிவுசெய்வதற்கு காரணமாக அமைந்துவிடும் என்ற இதே காரணமே அங்கும் முன்வைக்கப்படுகிறது. அதற்கு பதிலளித்த லெனின், எதிரிகள் இப்படிப்பட்ட பிரசுரங்களை புரட்சியாளர்களை இழிவுபடுத்துவதற்கு பயன்படுத்தக்கூடும் என்பதை மறுக்கவில்லை. மாறாக, குறுகிய காலத்தில் இப்படியாக எதிரிகளால் ஏற்படக்கூடிய சிரமங்களை விட நீண்டகால நோக்கில் கட்சிக்குள் தமது கருத்தானது நிலைநாட்டப்படுவதால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை பரிசீலிப்பதே சரியானதாக இருக்கும் என்று வாதிடுகிறார். ரஷ்யா போன்றதொரு பெரிய நாட்டில், கட்சி அங்கத்தவர்கள் பலரும் தலைமறைவாக நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும், புலம் பெயர்ந்தும் வாழும் நிலையில், ஒரு வெளிப்படையான பிரசுரத்தின் மூலமாக அன்றி, அங்கத்தவர்கள் அனைவரையும் சென்றடையும் விதத்தில் ஒரு விவாதத்தை நடத்துவது சாத்தியமில்லை என்று வாதிடுகிறார். வரலாறானது லெனினுடைய நிலைப்பாடே சரியானது என்று தீர்ப்பளித்தது. எமது விடயத்திலுங்கூட, நாம் எதிரியை காரணமாக காட்டி, எமக்குள் நடந்தாக வேண்டிய மிகவும் முக்கியமான கருத்துப் பரிமாறல்களை, விவாதங்களை, பதில் சொல்லும் பொறுப்புக்களை தட்டிக்கழித்துவிட முடியாது என்பதே எனது நிலைப்பாடாகும். ஒரு குறிப்பிட்ட குறுகிய காலத்தில் எதிரிகள் இது போன்ற எந்தவொரு வெளியீட்டையும் பயன்படுத்தும் சாத்தியம் இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுத்துவிட முடியாது. ஆனால் இந்த இடையூறுகளைவிட, மக்களுக்கு பதில்சொல்லும் பொறுப்பும், போராட்டத்தை மதிப்பீடு செய்யும், சுயவிமர்சனம் செய்யும் கடமையும் மிகவும் முதன்மை பெறுகின்றன என்பதை நினைவில் நிறுத்திக் கொள்வது இப்போது, முன்னெப்போதையும் விட, முக்கியமான விடயமாக ஆகிறது என்பதை மனதில் பதித்துக்கொள்வோம்.

இன்றைக்கும் நாங்கள் தலைவர் இருக்கிறாரா இல்லையா என்பதில் மௌனம் சாதித்துக் கொண்டு, அல்லது ஊகங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டிருப்பவர்கள், இது போன்ற நூல்கள் என்று வரும்போது எழுப்பும் ஆட்சேபனைகள் அபத்தமானவை என்பது எனது கருத்தாகும். எமது கடந்தகால தோல்விகளை, இழிப்புகளைப் பற்றி நாம் சரியான மதிப்பீடுகளை, விமர்சனங்களை செய்தாக வேண்டுமானால், நாம் பல விடயங்களை வெளிப்படையாக பேசித்தான் ஆக வேண்டும். இவ்வாறு பேசுவதானது எமக்கு தற்காலிகமாக சில சங்கடங்கள், நெருக்கடிகள், காயங்கள் என்பவற்றை ஏற்படத்தான் செய்யும். ஆனால் அதைப் பேசாமல் பொத்தி எங்கு கொண்டுப் போகப் போகிறோம்

என்பது தான் பிரச்சினை. எனவே நூலானது மிகவும் அத்தியாவசியமான ஒரு வரவாகும். இந்த நூலில் குறிப்பிடப்படும் பல்வேறு விடயங்கள் தொடர்பாக மாறுபட்ட கருத்துக்களை கொண்டிருப்பவர்கள் கூட, இந்த நூலின் வரவின் தேவையை மறுக்க முடியாது. இந்த நூலில் கூறப்பட்டுள்ள பல்வேறு சம்பவங்கள் மற்றும் ஆசிரியரது கருத்துக்கள் பலவற்றுடன் நாம் முரண்பட முடியும். ஆனால் எந்தவிதமான விமர்சனங்களும், இந்த பிரதியின் அவசியத்தை மறுத்துவிட முடியாது என்பதை நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

இந்த கூட்டத்தில் நான்குபேர் உரையாற்றுகிறோம். மற்றய மூவரும் நூலுடைய உள்ளடக்கம், அதில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள் தொடர்பாக தமது மதிப்பீடுகளை முன்வைத்திருக்கும் நிலையில், நான் இவற்றை கடந்து, புலிகள் அமைப்பு மேற்கொண்ட கோட்பாட்டு, அரசியல், அமைப்புத்துறை சார்ந்த நிலைப்பாடுகள் எவ்வாறு இந்த நூலில் குறிப்பிடப்படும் நிலைமைகளுக்கு அந்த அமைப்பை தவிர்க்க முடியாதவாறு இட்டுச் சென்றன என்ற அக்கறையுடன் இந்த உரையை தொடர விரும்புகிறேன். இப்படிப்பட்டதொரு அணுகுமுறையானது, இந்த நூல் குறிப்பிடப்படும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகள், மற்றும் ஆசிரியரது நிலைப்பாடுகள் தொடர்பாக குறிப்பாக பேசுவதாக அமையாமல் விடலாம். ஆனால் ஏன் இப்படிப்பட்ட நிலைமைகளுக்கு புலிகள் அமைப்பும், எமது போராட்டமும் இட்டுச் செல்லப்பட்டன என்பது குறித்த ஒரு படத்தை எனது உரை உருவாக்கும் என்று நம்புவதனால், இந்த வழி விலகளை தயவுசெய்து பொறுத்துக்கொள்ளுமாறு உங்களை அன்புடன் வேண்டிக்கொண்டு, எனது உரையை தொடர்கிறேன்.

எந்தவொரு போராட்டத்திலும் தனிப்பட்ட போராளிகளும், அமைப்புகளும் பிரக்ஞைபூர்வமாகவோ அல்லது பிரக்ஞைபூர்வமற்றோ சில கோட்பாட்டு, அரசியல், அமைப்புத்துறை சார்ந்த நிலைப்பாடுகளை மேற்கொள்கிறார்கள். இந்த நிலைப்பாடுகள் அவர்களது போராட்டம் முழுவதையும் வழிநடத்தி, அந்த போராட்டங்களில் வெற்றி அல்லது தோல்வியை நிர்ணயிக்கும் காரணிகளாக அமைந்துவிடுகின்றன. ஆகவே எம்மைப் போல ஒரு போராட்டத்தின் தோல்வியில் இருந்து உண்மையிலேயே படிப்பிணை பெற விரும்பும் எவரும், எமது போராட்டத்தை வழிநடத்திய கோட்பாட்டு, அரசியல், அமைப்புத்துறை சார்ந்த நிலைப்பாடுகளை முதலில் கண்டறிய வேண்டும். பின்னர் இந்த நிலைப்பாடுகள் எவ்வாறு அதன் அடுத்தடுத்த கட்டங்களில் தொடர்ந்த வெற்றி தோல்விகளுக்கு இட்டுச் சென்றன என்பதை சரிவர பின்தொடரக்கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் நடந்து முடிந்த தோல்விகளில் இருந்த சரியான படிப்பிணைகளை பெறுவதாக அர்த்தப்படும்.

கடந்த காலத்தில் புலிகள் மீது வைக்கப்பட்ட விமர்சனங்கள் எல்லாமே தேசத்துரோகம் என்ற அடிப்படையில் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. துரோகிகள், ஒட்டுக் குழுக்கள் என்பவைதான் இதனை செய்கின்றார்கள் என்று கூறப்பட்டது. அவர்களும் செய்தார்கள் என்பதும் உண்மை. ஆனால், தமிழ் மக்களது தேசியம் என்பது புலிகளது பாதையை மாத்திரம்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்க முடியும் என்பது சரியான வாதமாகாது.

அவ்வாறே, புலிகளை விமர்சிப்பதாக கூறுபவர்கள் சிலரும், தமிழ் தேசியத்தை புலிகளிடம் இருந்து பிரிக்க முடியாததாகவே காண்கிறார்கள். தமிழ் தேசியவாதமானது எப்போதும் பிற்போக்கானதாகவே இருக்க முடியும் என்கிறார்கள். இதனால் தமிழ்

தேசியத்தை ஆதரிக்கும் அனைவரையுமே புலிகளின் தரப்பில் செயற்படுவதாக குற்றஞ்சாட்டுகிறார்கள்.

இந்த இரண்டு தரப்பினரும், பொதுவில் தேசியம், குறிப்பாக தமிழ் தேசியம் எப்போதும் ஒரு குறிப்பான பாதையையே மாத்திரமே எடுக்க முடியும் என்ற நிலைப்பாட்டில் இருந்தே பிரச்சனையை அணுகுகிறார்கள். புலிகள் தமது ஏக பிரதிநிதித்துவத்தை முன்னிலைப்படுத்தியதற்கும், இந்த விமர்சகர்களது பார்வைக்கும் அடிப்படையில் வேறுபாடுகள் கிடையாது.

ஒரு நகரத்திற்கு போவதற்கு பல்வேறு வழிகள் இருப்பது போல, ஒவ்வொரு சமூகத்தின் போராட்டமும் பல்வேறு வழிகளில் முன்னெடுக்கப்படலாம். ஒவ்வொரு சமூகமும் தனது புரட்சியை எவ்வாறு பார்க்கிறது என்பதை அந்த சமூகத்திலிருக்கின்ற வர்க்கப் பிரிவுகள், பல்வேறு சாதியினர், பாலினத்தவர் மற்றும் பல்வேறு பிரதேசப் பிரிவுகள், அவர்கள் சார்ந்த கருத்தியல் சார்ந்து வெவ்வேறு நிலைப்பாட்டை எடுக்கலாம். இந்த நிலையில் குறிப்பிட்ட ஒரு போராட்டத்திற்கு ஒரேயொரு வழிதான் சாத்தியமானதும், சரியானதும் என்பதை எவ்வாறு நிறுவப்போகிறோம்? என்ற பிரச்சனை எழுகிறது அல்லவா?

குறிப்பிட்ட ஒரு மக்களின் விடுதலைக்கு சாத்தியமான வழிகளில் ஒன்றைத் தவிர, ஏனையவை எல்லாவற்றையும் மூடிவிட்டோம் என்றால், அந்த குறிப்பிட்ட பாதையில் ஏதாவது ஒரு நெருக்கடி அல்லது முட்டுக்கட்டை ஏற்படும்போது என்ன நடக்கிறது? முழுப்போராட்டமும் ஸ்தம்பித்துப் போகும் அபாயம் இங்குதான் ஏற்படுகிறது. எம்மில் பலரும் விரும்புவது போல, போராட்டம் என்பது நாங்கள் நினைக்கிறது போல அவ்வளவு எளிதானதாக இல்லை. அண்மையில் வெளிவந்த ஒரு நாவலில் ஒரு இயக்கமிருந்தால் எல்லாம் சுலபம் என்றதால்தான் மிச்சத்தை எல்லாம் தடை செய்து விட்டம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. துரதிஷ்டவசமாக வரலாறு என்பது அவ்வளவு அத்தனை எளிமையானதாக இருப்பதில்லை என்பதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

உலகத்தில் எந்தப் போராட்டத்தை எடுத்துப் பார்த்தாலும், அதன் ஆரம்ப காலங்களில், வெவ்வேறு சிறுசிறு குழுவினர், தமது தொழில், கல்வி நிலையம் சார்ந்தும், உள்ளூர் அளவிலுமே தோற்றம் பெறுகின்றன. காலப்போக்கில், இந்த குழுக்கள் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு கொண்டு, கருத்தரீதியிலும், அமைப்புரீதியிலும் ஒன்றாக இணைய, அல்லது கூட்டாக செயற்பட தொடங்குகின்றன. அப்போதுங்கூட எல்லா அமைப்புகளும் ஒன்றாக இணைந்துவிடுவதும் முடிவதில்லை. ஏனென்றால் தொழிலாளருக்காக போராடும் ஒரு இயக்கமானது, விவசாயிகளை ஒன்றிணைப்பதில் பெரிய கஸ்டங்கள் இருக்கின்றது. இதனை விட நடுத்தர வர்க்கம் இருக்கிறது. பிரதேச ரீதியான குழுக்கள் இருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட முரண்பாடுகள் ஊடாகத்தான் வரலாறானது தனது பக்கங்களை விரித்துச் செல்கிறது. இப்படிப்பட்ட முரண்பாடுகளை கடந்து, போராட்ட சக்திகள் எவ்வாறு தமது ஆற்றல்களை ஒன்று திரட்டுவதில் வெற்றி பெறுவது என்பதுதான் பிரதான அக்கறையாக இருக்க வேண்டும். இதனை செய்வதற்கு மிகவும் விஸ்தாரமான தரிசனம் (ஏளைமூடு) ஒன்று தலைமை சக்திகளிடம் இருக்க வேண்டும். அப்படியான ஒரு நிலையில் விரிவான கருத்துக்களின், விவாதங்களின் அடிப்படையில், பல்வேறு சக்திகளதும் நலன்களை உள்ளடக்கும் விதத்தில் ஒரு அரசியல் திட்டத்தை முன்வைப்பதும், அதன் அடிப்படையில் விரிவான அளவில் பலதரப்பட்ட சக்திகள் இணைந்து செயற்படுவது

சாத்தியப்படுவது சாத்தியப்படும்.

ஆனால் இந்த பணியானது ஈழப்போராட்டத்தில் எவ்வாறு கையாளப்பட்டது என்று பார்ப்போம். சக அமைப்புகள் அனைத்தையும் தடைசெய்வதன் மூலமாக ஏகபோக தலைமையை, ஏக பிரதிநிதித்துவத்தை அடைய முற்படுவது என்பது, வரலாற்றுரீதியான ஒரு விரிவான பணியை செய்ய முடியாமல், குறுக்கு வழிகளினால் வரலாற்றுக் கடமைகளை ஒரே தாண்டில் தாண்ட முயல்வதாகவே அர்த்தப்படும் அல்லவா? இப்படியாக எல்லவாவற்றையும் மிகவும் எளிதாக முடிந்துவிடும் என்று விரும்புவர்களாயிருந்தால் நாங்கள் போராட்டத்திகே வந்திருக்கத் தேவையில்லை அல்லவா?

ஒரு போராட்டம் என்று வரும்போது, போராளிகள் பல சிக்கலான, கடினமான விடயங்களை செய்வதற்கு தயாரானவர்களாக இருக்கிறார்கள். மோசமான பல எதிரிகளை எதிர்த்து நாம் அரசியல், பொருளாதாரம், யுத்தம் போன்ற பல்வேறு தளங்களிலும் போராடியாக வேண்டியுள்ளது. இது போன்றே அமைப்புத்துறையும் என்பதும் நாம் போராட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாதபடி முகம்கொடுத்தாக வேண்டிய ஒரு துறைதான். இப்படிப்பட்ட விளக்கத்துடன் நாம் அமைப்பினுள்ளும், ஏனைய அமைப்புகளுடனும் தொடர்புடைய விடயங்களை எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றை எமது போராட்டத்தின் உயர்ந்தபட்ச நன்மைகளைக் கருத்திற்கொண்டு அணுகத் தயாரானவர்களாக இருக்க வேண்டும். அமைப்புத்துறை தொடர்பான பிரச்சனைகளையும் ஆக்கபூர்வமாக முகம் கொடுத்தாகவே ஒழிய, இதற்கு வேறு எந்த குறுக்கு வழியும் கிடையாது.

எனது அபிப்பிராயம் என்னவென்றால், தேசியத்திற்கு இன்னும் அதிகம் மாற்று வழிகள் உள்ளன. தமிழ் மக்கள் தங்கள் சுயநிர்ணய உரிமையை அடைவதற்காக இன்னும் பல வழிகள் இருக்கின்றன. அதில் முற்போக்கான தேசியமும் எப்போதும் ஒரு சாத்தியமான வழிதான். எங்களுக்கு சமுதாயத்தில் “முற்போக்குத் தேசியம்” என்பதே ஏதோ அபத்தம் (முஓஅழசமுடி) போல பார்த்து நகைக்கும் ஒரு வழக்கம் இருப்பதை நான் நன்கு அறிவேன். ஏதோ ஒட்டாத இரண்டு அம்சங்களை வலிந்து பிடித்து ஒட்டி வைத்தது மாதிரி புரிந்து கொள்ளப்படுகிறது. தேசியம் எப்படி முற்போக்கானதாக இருக்கும்? என்று இவர்கள் எம்மைப் பார்த்து கேட்கிறார்கள்.

பலஸ்தீன, குர்திஸ், காஷ்மீர் விடுதலைப் போராட்டங்களுக்கு எல்லாம் ஆதரவு தெரிவிப்பதில் எமக்கு எந்த தயக்கமும் இருப்பதில்லை. ஆனால் ஈழப்பிரச்சினை வந்தால் மட்டும் இடருகின்றோம் ஏனென்று விளங்கவில்லை. தேசியம் என்பதை பொத்தம் பொதுவாக எடுத்துப் பார்த்தால், அதில் வியட்நாமின் விடுதலைப் போராட்டம் என்பதை அதன் இடது கோடியில் இருந்தால், சியோனிஸம் பாசிஸம் என்பவை அதன் வலது கோடியில் அமையும் ஒரு நீண்ட நிறமாலை (எரிநஉவசரஅ ஒன்றை) எம்மால் வரலாற்றில் காண முடியும். யதார்த்தத்தில் தேசியவாதம் என்பது பெரிய வேறுபாடுகளைக் காட்டக் கூடியது. வரலாற்றில் பல முற்போக்கான தேசியவாத இயக்கங்கள் தோன்றியிருப்பது போலவே, பிற்போக்கான தேசியவாத இயக்கங்களும் தோன்றியுள்ளன. இதற்குள் நாங்கள் எந்த கருத்துநிலை எடுக்கிறம் எந்த மக்களின் நலன்களை அடிப்படையாக கொண்டிருக்கிறம் என்பதைப் பொருத்துத்தான் தேசியத்தின் முற்போக்கு - பிற்போக்கு தன்மை என்பது தீர்மானிக்கப்படுகிறதே அன்றி,

தேசியவாதத்திற்கு என்று தனியான பண்புகள் எனக் கிடையாது. மதம், தேசியவாதம் போன்ற வெகுசன சித்தாந்தங்கள் (ழிரடயச னைநமுடமுபநைள) சார்பளவில் நடுநிலையானவை: அவை எந்த சமூக நலன்களோடு இணைக்கப்படுகிறதோ, அதுவே அதன் முற்போக்கு - பிற்போக்குத் தன்மையை தீர்மானிக்கின்றது, என்று பிரபல பின் - மார்க்சியவாதியான எனர்ஸ்ரோ லக்லோ (ருசநெளவழ டுயஉடயர) என்பவர் குறிப்பிடுகிறார்.

நாங்கள் கிறிஸ்துவத்தை போப்பாண்டவரோடு இணைத்துப் பார்ப்போம் என்றால் பழைய போப் வேறு மாதிரி இருந்தார் தற்போதைய போப் வெறு மாதிரி இருக்கின்றார். அதே நேரம், விடுதலை இறையியலதின் பெயரால் தென்னமெரிக்க நாடுகளில் நடைபெறும் கெரில்லா யுத்தங்களில் பாதிரிகள் சாகிறார்கள். நிக்கரகுவாவில் புரட்சிகர அரசாங்கத்தில் அமைச்சராக இருந்தார் ஒரு பாதிரி. இதே மாதிரி வெவ்வேறு சமயங்களிலும் இப்படிப்பட்ட முற்போக்கு பிற்போக்கு பிரிவுகள் இருப்பது வரலாற்றுழர்வமாகவே நிருபனமான விடயங்கள்தாம்.

அப்படியானால் முற்போக்கான தேசியவாதத்தின் பண்புகள் எப்படிப்பட்டனவாக இருக்கும் என்ற கேள்விகள் எழுகிறது அல்லவா? என்னைப் பொருத்தவரையில், நமது காலகட்டத்தில் ஒரு தேசியவாத இயக்கமானது முற்போக்கானதா அல்லது பிற்போக்கானதா என்பதை நாம் பின்வரும் அம்சங்களின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்க முடியும் என்று கருதுகிறேன்.

- 1) ஏகாதிபத்திய காலகட்டத்தில் எந்தவொரு தேசியவாத இயக்கமும் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பை கொண்டிராதவரையில் அது தேசியவாத இயக்கமாக முரணன்றி செயற்பட முடியாது.
- 2) தனது பிராந்தியத்தில் ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முயலும் அந்நிய ஆதிக்க சக்திகளுக்கு எதிரானதாக இந்த இயக்கம் இருக்க வேண்டும். எமது போராட்டத்தில் இது இந்திய, சீன மேலாதிக்கத்திற்கு எதிராக விட்டுக்கொடாமல் போராடியாக வேண்டும்.
- 3) எல்லா சமூகங்களிலும் ஆதிக்க உறவுகள் நிலவுகின்றன. இந்த முரண்பட்ட உறவுகளில் முற்போக்கான தேசியவாதமானது, ஒடுக்கப்பட்ட சமூக சக்திகளுடன் தன்னை இனம் காண வேண்டும். எமது சமூகத்தில் நிலவும் வர்க்க, பிரதேச, சாதிய, பால்வாத உறவுகள் தொடர்பாக தேசியவாத இயக்கம் மேற்கொள்ளும் நிலைப்பாடானது இங்கு தீர்க்கமான அம்சமாக அமைகிறது.
- 4) குறிப்பிட்ட தேசத்தின் விடுதலை என்பது ஜனநாயகத்தின் உயர்ந்த பட்ச கோரிக்கையாகும். சக தேசங்களுக்கு சமமாக, இணையாக தானும் இருக்க வேண்டும் என்பதைத்தான் அது வெளிப்படுத்துகின்றது. இங்கு நாங்கள் ஏனைய தேசங்களிற்கு எதிராக எந்தவிதமான தப்பெண்ணங்கள் (சந்தரணைஉந) வெறுப்புணர்வையும் (ஒநெழிமுடியை) காட்ட முடியாது. சக தேசங்களோடு சமமாக இருக்க யோசிக்கின்றோமே அல்லாது இன்னொரு தேசத்தை ஒடுக்க இடமளிக்க முடியாது. இனச்சக்திகரிப்பு, இனப்படுகொலைகள், பொதுமக்கள் மீதான தாக்குதல்கள் என்பவை மிகவும் பிற்போக்கான தேசியவாதத்தின் அறிகுறிகளாகும்

- 5) புரட்சியாளர்கள் என்பவர்கள் புதிய சமுதாயத்தை படைக்க முனைபவர்கள் என்ற வகையில் உயர் மனித விழுமியங்களை கட்டமைப்பவர்களாக இருக்கிறோம். இதனால் முற்போக்கான தேசியவாதமானது ஜனநாயம், மனித உரிமைகள், கூட்டம் கூடுவதற்கும், தமது உரிமைக்காக போராடுவதற்குமான மக்களின் உரிமைகளை மதிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும். அடக்குமுறை, சிறை, சித்திரவதைகள் என்பவற்றை இது கொண்டிருக்க முடியாது.

பொதுவில் இவ்வாறாக கூறுவது பலருக்கும் பிரச்சனையாக இருப்பதில்லை. ஆனால் இந்த முற்போக்கான அம்சங்களை எப்போது வெளிப்படுத்துவது என்பதில் பலருக்கு தந்திரோபாயம் பற்றிய குழப்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. அதாவது, நாம் சமூகத்தின் அகமுரண்பாடுகள் பற்றி பேசுவதானது, எமது சமூகத்தில் காணப்படும் பல்வேறு சமூக பிரிவுகளிடையே பிளவுகளை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதால், அவற்றை போராட்டம் வெற்றி பெரும்வரையில் ஒத்திப்போடும் தந்திரோபாயத்தை நாம் கையாள வேண்டும் என்பதாக இவர்கள் வாதிட முனைகிறார்கள்.

இவர்களது வாதத்தில் இரண்டு பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன.

- 1) எமது சமுதாயம் ஏற்கனவே ஒற்றுமையாக இருப்பதாகவும், அக ஒடுக்குமுறைகளை களைவதற்கான கோரிக்கைகள்தாம் எமது சமுதாயத்தை பிளவுபடுத்திவிடும் என்பது போலவும் வாதிடுவதானது அப்பட்டமான அசட்டுத்தனமாகும். வர்க்க, சாதிய, பிரதேச, பால்ரீதியான பாகுபாடுகள் நிலவும் எந்தவொரு சமுதாயமும் ஒற்றுமையான சமுதாயமல்ல. மாறாக, அக முரண்பாடுகளால் பிரிந்துகிடக்கும் சமுதாயமே என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. இப்படியாக பிளவுபட்டுள்ள சமுதாயத்தில், இந்த அடக்கு முறைகளுக்கு எதிரான போராட்டங்கள் மூலமாக நாம் இப்படிப்பட்ட ஒடுக்குமுறைகளை, ஒரு முதலாளித்துவ ஜனநாயக காலகட்டத்தினுள் களையக்கூடிய அளவுக்கு அகற்றுவதனால் மாத்திரமே ஒரு தேசத்தின் ஒற்றுமையை கட்டமைக்க, உண்மையான வீரிவத்தை வெளிக்கொணர முடியும்.
- 2) நாம் கூறும் முற்போக்கான அம்சங்கள் என்பவை போராட்டத்தின் ஊடாக, போராட்ட காலகட்டத்திலேயே படிப்படியாக கட்டமைக்கப்பட வேண்டுமே ஒழிய, போராட்டம் முடிந்த பின்னர் அவர்களது உரிமைகளை தரமுடியும் என்ற வாக்குறுதியின் அடிப்படையில் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை போராடுமாறு அணிதிரட்ட முடியாது. நாம் போராட்டத்தின் ஊடாக கடைப்பிடிக்கும் முற்போக்கான அம்சங்களின் ஊடாகத்தான், ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் தேசிய போராட்டத்தில் நம்பிக்கை வைக்கவும், அதை நோக்கி திரட்டப்படவும் சாத்தியமாகுமே ஒழிய வெறும் வாக்குறுதிகளினால் அல்ல. ஒரு போராட்டமானது எப்படிப்பட்ட நடைமுறைகளில் ஊடாக கட்டமைக்கப்படுகிறது என்பதைப் பொறுத்தே, அந்த அமைப்பில் இணைந்து கொள்பவர்களும், அதன் தலைமையும் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன. முற்போக்கான நடைமுறைகளை கைவிடும் ஒரு அமைப்பின் அங்கத்துவமும், முக்கியமாக அதன் தலைமையும் பிற்போக்கான, ஒடுக்கப்படும் சக்திகளின் கரங்களுக்கு சென்ற பின்னர், போராட்டத்தின் வெற்றியை அடுத்து சமூக ஒடுக்குமுறைகளுக்கான தீர்வுகளை

முன்வைப்பதற்கான தேவைகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன? என்பது யோசிக்க வேண்டிய விடயமல்லவா? இப்படியாக நம்புவதற்கான வரலாற்றுபூர்வமான சான்றுகள் இல்லை என்பதே உண்மையாகும். சீனப் புரட்சிக்கும், இந்திய சுதந்திர போராட்டத்திற்கும் இடையிலான வேறுபாடே இதனை தெளிவாக காட்டும்.

எமது போராட்டமானது கடந்த காலத்தில் பிற்போக்கானதாக அமைந்திருந்தது என்றால் அதற்கான காரணங்கள் என்ன என்ற கேள்வியை எழுப்புவது இங்கு முக்கியமானது அல்லவா? தமிழ் தேசிய அரசியலை முன்னெடுத்த தமிழ் கொங்கிரஸ், தமிழரசுக் கட்சி என்பவை தமிழ் தரகு முதலாளிய வர்க்கங்களது பிரதிநிதிகளாக இருந்தார்கள் என்பதும், அவர்கள் வெறும் தேர்தல் அரசியலை முன்வைத்து தமிழ் மக்களது உணர்ச்சிகளை தூண்டிவிட்டு, தமிழ் தேசியத்தில் குளிர் காய்ந்தார்கள் என்பதும் உண்மைதான். பிற்காலத்தில் தோன்றிய இயக்கங்களும் இந்த தரகு அரசியலில் இருந்து தம்மை முறித்துக்கொள்ளவில்லை என்பதும் பாதி உண்மை மாத்திரமேயாகும். மறுபுறத்தில், எமது சமூகத்தில் செயற்பட்ட முற்போக்கு சக்திகள் என்று கருதப்பட்ட இடதுசாரி அமைப்புகள், தமிழ் மக்களது தேசியவாத இயக்கத்தில் என்னவிதமான தாக்கத்தை, பாத்திரத்தை ஆற்றினார்கள் என்பதும் கேள்விக்குரியதாகிறது அல்லவா?

1983ம் ஆண்டில் கூட, தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசம் இல்லை என்றும், தமிழ் தேசியம் என்பது தமிழ் தொழிலாளியை சுரண்ட தமிழீழம் கேட்கிறார் தமிழ் முதலாளி என்றும் பேசிக்கொண்டு இருந்த தமிழ் இடதுசாரி கட்சிகளின் பாத்திரத்தை எவ்வாறு மதிப்பிடுவது என்ற கேள்வி எழுவது தவிர்க்க முடியாததாகிறது அல்லவா? தேசிய ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக போராடும் தமிழ் மக்களின் தரப்பில், அந்த போராட்டங்களில் கலந்துகொண்டு, போராடும் மக்கள் மீது தமது கருத்தியல்ரீதியான தலைமையை நிறுவுவதற்குப் பதிலாக, கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தால், அல்லது அந்த போராட்டத்தை வெறுமனே விமர்சித்துக்கொண்டு மாத்திரம் இருந்தால் என்ன நடக்குமோ அதுவே நடந்து முடிந்தது.

இயற்கை மாத்திரமல்ல, சமூகமும் கூட வெற்றிடத்தை அனுமதிப்பதில்லை. மக்கள் திரளின் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டு, அவற்றிற்கு கருத்தியல்ரீதியாகவும், அமைப்புரீதியாகவும் தலைமையை கொடுக்க முற்போக்கு சக்திகள் தவறும்பட்சத்தில், அந்த வெற்றிடத்தில் பிற்போக்கு தலைமையானது தம்வசப்படுத்திக்கொண்டது. வசீகரமாக பேச்சுக்களும், வார்த்தை ஜாலங்களும் கோட்பாட்டு, அரசியல், அமைப்புரீதியாக வெற்றிடத்தை ஆட்கொண்டதன் விளைவே இந்த தோல்விகளின் முக்கிய காரணியாக புரிந்துகொள்ளப்படுவது அவசியமானதாகிறது. இவர்கள் ஆண்ட பரம்பரைகள் பற்றிய வீண் பெருமைகளினாலும், சக தேசத்தவர் மீதான வெறுப்பினாலும் தமிழ் தேசியத்தை நிரப்பினார்கள். அதன் விளைவுகளைதான் நாங்கள் அறுவடை செய்தாக வேண்டியிருந்தது. இன்றுவரையில் தேசியவாதம் பற்றிய புரிதலில் பலவிதமான பற்றாக்குறைகளை கொண்டிருக்கும் இடதுசாரி அமைப்புகள், இனிவரும் காலத்தில்கூட நடக்கப்போகும் தவறுகளுக்காக பொறுப்புகளையும் ஏற்றாக வேண்டியிருக்கும் என்பதை கவனத்தில் கொள்வது அசியமானதாகிறது.

தொடரும் அடுத்த இதழிலும்.....

லண்டன் குரல்

Voice of London

- தேசம் பத்திரிக்கையின் இணை வெளியீடு -

வடக்கு மாகாணசபை
அமர்பிள் போது
எதிர் கட்சித்தலைவர்
தவராசா ஆற்றிய உரை

கிங்ஸ் உள்நூராட்சி இரட்டைநகர் ஒப்பந்தம் கேட்க வேண்டி?

லண்டன் கிங்ஸ்ரன் உள்ளூராட்சி அரசுடன் இவ்வாறான ஒப்பந்தங்கள் கையெழுத்திடும் போது அது உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டால் தான் ஆரோக்கியமானதாக இருக்கும். நான் இது சம்மந்தமாக அந்த லண்டன் கிங்ஸ்ரன் உள்ளூராட்சி சபையின் இணையத்தளம் போய் பார்த்தேன் அதில் சில தகவல்கள் இருந்தது அந்த தகவல்கள் எனக்கு ஏற்படையதாக இல்லாத படியால் தான் நான் இங்கு வற்புறுத்திக் கேட்டிருந்தேன். நாங்கள் இங்கு ஏற்கனவே முடிவெடுத்ததின் படி அமைச்சுக்கள் ஒப்பந்தம் செய்யும் போது அதை சபைக்குத் தெரியப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதனை கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

கௌரவ முதல் அமைச்சர் அவர்களே ஒக்டோபர் 18 ஆம் திகதி நீங்கள் ஒப்பந்தம் செய்த போது இது பலராலும் பரபரப்புடன் இப்பிரதேசத்தில் உள்ள மக்களாலும் தொலைகாட்சி மற்றும் செய்தி ஊடகங்களிலும் செய்திகளாகப் பரிமாறப்பட்டன. இந்தப்பிரதேசத்திற்கு மக்களுக்கு நன்மையளிக்கூடிய இருநகர் ஒப்பந்தத்திற்கு தான் நீங்கள் கையெழுத்து இட்டு இருந்தீர்கள் என்பதே நான் முதலாவதாக கேட்க விரும்புவது

ஒக்டோபர் மாதம் 18 ஆம் திகதி தான் இவ் ஒப்பந்தத்தில் கையொப்பம் இட்டதாகப் பார்த்தேன் ஆனால் இந்த ஆவணத்திலே லண்டன் கிங்ஸ்ரன் உள்ளூராட்சி சபை உறுப்பினர்கள் யூன் மாதம் 6 ஆம் திகதி 2016 அன்று கையொப்பம் இட்டு இருக்கின்றார்கள். கௌரவ முதல் அமைச்சரின் கையெழுத்து மார்ச் மாதம் 30 ஆம் திகதி 2016 கையொப்பம் இடப்பட்டது. அகவே இந்த ஆவணம் சரியான ஆவணமா?

இவ் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டதாக எங்கள் தொலைக்காட்சி மற்றும் இணையத்தளங்களில் காட்டப்பட்டது ஒக்டோபர் மாதம் 18 ஆம் திகதி. ஒரு நாள் அல்லது இருநாள். முந்தலாம் பிந்தலாம் ஆனால் இந்த ஆவணத்தில் உள்ள உறுப்பினர்கள் யூன் மாதம் 6 ஆம் திகதியும் கௌரவ முதல் அமைச்சர் 30.03.2016 அன்றும் கையொப்பம் இட்டுள்ளனர். கௌரவ முதல் அமைச்சர் அவ் நாட்களில் இங்குதான் இருந்தார்.

லண்டனுக்கு சென்றதாக தெரியவில்லை. அடுத்து முக்கியமான ஒப்பந்தமான இருநகரங்களுக்கிடையிலான இரட்டை நகர் ஒப்பந்தத்தின் படி எமக்கு ஏதாவது கிடைக்குமா என இது எல்லோராலும் எதிர் பார்க்கப்பட்டது.

அதிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது இந்த ஆவணத்தின் படி ஐந்து விதமான விடயங்களில் அபிவிருத்தியை மேற்கொள்ள வேண்டும். (ஐந்து விடயப்பரப்புக்களில் அபிவிருத்தி) அவையாவன கல்வி, பொருளாதார அபிவிருத்தி, கலாச்சார விடயங்கள், அரசாட்சி.

கல்வியை எடுத்துக் கொண்டால் கௌரவ முதல் அமைச்சர் அவர்களே முதலாவதாக சொல்லப்படுகின்ற விடயம் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தை கிங்சன் பல்கலைக்கழகத் துடன் இணைந்து வசதிகளை மேம்படுத்தல். வட மாகாண சபைக்கோ வட மாகாண சபை முதல் அமைச்சருக்கோ அமைச்சுக்களுக்கோ யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் தொடர்பான எந்த வித ஒப்பந்தங்களையும் ஏற்படுத்த அதிகாரம் இல்லை. இது அரசியல் அமைப்பு.

யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம் சார்பாக அவர்கள் எழுத்து மூல அதிகாரம் தராமல் நாங்கள் இன்னொரு சபையுடன் ஒப்பந்தம் செய்ய முடியாது. அடுத்து அவர்கள் எமது பிரதேசத்தில் முன்பள்ளிகளுக்கு உதவி செய்வதாகவும் ஒப்பந்தத்தில் உள்ளது. யாழ்ப்பாணத்தில் 325 முன்பள்ளிகள் உள்ளன. அதில் எத்தனை முன்பள்ளிகளுக்கு உதவி வழங்கப்போகின்றார்கள் என்று தெரிவில்லை

அடுத்த கௌரவ சுகாதார அமைச்சர் அவர்களே . கிங்சன் வைத்தியசாலை ஊடாக அவர்கள் தங்களிடம் உள்ள மேலதிகமான சிறிய மருத்துவ உபகரணங்களை வழங்குவதாக ஒப்பந்தத்தில் உள்ளது. அங்கு பாவனை யில் அல்லாத பொருட்களை இங்கு அனுப்புவதற்கு மூலமாக இவ் ஒப்பந்தத்தை பயன்படுத்துகின்றார்கள்.

இனி முக்கியமானது அபிவிருத்தி. அபிவிருத்தியிலே முதலாவதாக குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து முதலீடு செய்வதாக இருந்தால் ஐக்கிய ராச்சியத்திலே முன்னுரிமை கிங்கசன் சபையிலேயே முதலீடு செய்ய வேண்டும். நாங்கள் இங்கு இருந்து முதலீடு செய்வதற்காகவாவ ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. நூங்கள் வளர்ந்து வரும் நாடு அதிலும் வடமாகாணம் அந்த ஒரு சொல்லுக்கே அருகதையில்லை இந்நிலை யில் அவர்கள் அபிவிருத்தில் முதலாவதாக குறிப்பிட்டு இருக்கின்றார்கள் இங்கு இருந்து அங்கு முதலீடு செய்ய வேண்டும் என்றும்.

கௌரவ அமைச்சர்மார் வேண்டும் என்றால் முதலீடு செய்யலாம். சாதாரண மக்கள் அப்படி இருப்பார்களா என்று தெரியவில்லை. அடுத்து இங்கிருந்து புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள் இங்கு முதலீடு செய்வதற்கு வழிவகைகள் செய்து கொடுக்கப்படும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

எங்களுடைய நபர்கள் இங்கு முதலீடு செய்வதற்கு நாம் அங்கு சென்று ஒப்பந்தம் மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவையில்லை. ஏன் இதை கூறுகின்றோம் என்றால் இது போன்ற ஒப்பந்தம் செய்ய நானும் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணமாக சபையுடன் ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். சிற்பி செய்பவர்களுக்கான பயிற்சியும் தும்பு தயாரிப்பதற்கான பயிற்சியும் இப்போது எம் மக்களுக்கு தேவையில்லை. எனவே இது பிரியோசனமற்ற ஒப்பந்தமாகும். ஊடகங்கள், தொலைகாட்சி, இணையங்கள் ஆகியன இதனைப் பெரிதுபடுத்தி வெளியிட்டனர். கிங்சன் உள்ளூராச்சி சபைக்குட்பட்ட பகுதியில் 12000 தமிழர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களின் வாங்குகளைப் பெறுவதற்காக இங்கு தமிழருக்கு ஏதோ செய்கின்றோம் என்பதனை காட்ட அவர்கள் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தமே இது.

பேராசிரியர் பெக்கோலின் உளறல்:

கேரளச் சாமியும் கேரளா கஞ்சாவும்

தாயக உறவுகளை! எங்கட சனங்களை இப்ப பிடிச்ச ஆட்டுகிற விசயம் ஒன்று சாமி என்ற பெரில வாற ஆசாமிகளும் இந்த கஞ்சா போன்ற போதைப் பொருட்களும் தான். இதுகளுக்கு சாமி என்ற பேரில கூத்தடிக்கும் ஆசாமிகளையும் கஞ்சாவையும் உங்க கொண்டு வாறது வேறயாரும் இல்லை, நீங்கள் புள்ளடி போட்டு தெரிவு செய்த அரசியல் வாதிகளும் வெளிநாடுகளில் உள்ள உங்கள் தொப்புள்கொடி அறுநாக்கொடி உறவுகளும் தான்.

ஓம் சரவணபவ என்ற ஒரு மொள்ளமாரி முடிச்சவிக்கிச் சாமியை லண்டனில் இருக்கிற ஒரு புறம்போக்கு, ஊருக்கு அழைச்ச வந்து படம்காட்டியிருக்கு, சனத்துக்கு உதவி செய்யிறம் என்ற பெயரில சில்லறைகளை விசிரி மொள்ளமாரி முடிச்சவிக்கிகளினர் காலை கழுவ வைத்து எங்கட சனத்தை கேவலப்படுத்தும் இந்த வெளிநாட்டு புறம்போக்குகளை ஊர்ப்பக்கம் அண்ட வேண்டாம் என்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கேரளாவில் பிறந்த இந்த ஆசாமியின் வலையில் வீழ்ந்த பெண்கள் குடும்பங்கள் இன்று நிர்க்கதியாகி உள்ளன. எங்களுடைய சனங்களின் இயலாமையை கப்பிற்றலைல் பண்ணும் இந்த ஆசாமிகளுக்கு எங்கட சனங்களே எடுபிடியாக இருக்குதுகள் என்றது தான் பெரும் கவலை பாருங்கோ. பெற்றோல் வித்து உழைச்ச காசை சனத்துக்கு நேர கொண்டே கொடுத்து புண்ணியத்தை தேடாமல் ஆசாமியை ஏஜென்றாக்கி ஏன் இவன்கள் பாவத்தை தேடுறான்கள்.

கேரளா ஒரு பொதுவுடமையில் நம்பிக்கை கொண்ட வளம் கொழிக்கும் பூமி

சனங்களும் நல்ல சனங்கள். ஆனால் அங்கிருந்து எங்கட சனத்துக்கு வாறது சாமி என்ற பேரில ஆசாமிகளும் கஞ்சாவும் தான். எங்கட தலைவிதியை என்ன செய்ய? ●

மன்மதக்குஞ்சு 2017

லண்டனில் எங்கட ராணி குடுக்கிற சேர்

பட்டத்துக்கு பிறகு பேமசான பட்டம் என்ற அது "மன்மதக்குஞ்சு" பட்டம் தான். அந்தப் பட்டத்தை கனகாலம வைச்சிருந்த பெருமை எங்கட சீவரத்தினம் ஐயாவைத் தான் சாரும். ஆனா பாவம் மனுசன் இப்ப நொந்து நாடில்லாய் போச்சு. சூற்றிங்கில இருந்து முத்துமாரி அம்பாளையும் தூக்கிக் கொண்டு நடுரோட்டுக்கு வந்த மனுஸனுக்கு இப்ப வருசக்கணக்காகியும் கோயில் கட்ட இடமும் கிடை கேல்ல வயசும் போச்சு மன்மதக்குஞ்சு பட்டமும் போச்சு.

ஆனா இப்ப எங்கட சைவத்தை முன்னேத்திரம் என்று வெளிக்கிட்ட சங்கத்தினர் தலைவருக்கு பெண் புரககள் என்றால் ஆனந்தம் கொண்டு தியாகம் செய்வாராம். இந்த "மன்மதக்குஞ்சு 2017" பட்டம் இனி அவருக்குத் தான் குடுக்க வேணும் என்று சங்கத்தில கனபேர் ஒற்றைக்காலில நிக்கினமாம். இப்ப கிட்டத்தில் ஊருக்கும் வந்து ஆனந்தத் தியாகம் செய்ததாகக் கேள்வி. இதில ஆருக்கும் வேற அபிப்பிராயம் இல்லாட்டி நாங்கள் அவருக்கே அந்தப் பட்டத்தை குடுக்கிறதுதானே முறை.

சின்னப் பெடியன்கள் சொன்ன பிறகு தான் தமிழ் தலைமைகளைப் பற்றித் தெரியுதோ?

யாழ் இந்துக் கல்லூரி மாணவர்கள் கேட்ட கேள்விகளிற்கு ஒரு காலொளியில் சுமந்திரன் "எதற்கும் அவசரப்பட முடியாது! பேசித் தான் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியும் என்று மறுமொழி சொல்கிறார். காலம் காலமாக சொல்லி வரும் அதே மாறாத வாய்கள், மித்தலாட்டங்கள். மக்களின் எதிரிகளுடன், கொலைகாரர்களுடன் பேசி இவர்கள் தீர்வு வற்றுத் தருவார்களாம். நாங்கள் நம்பி வொறுத்திருக்க வேண்டாமாம்.

■ வினாயக்குமார்

யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி மாணவர்கள் "சொல்லாடல்" நிகழ்ச்சியில் தமிழ்த் தேசியக் கூட்டமைப்பின் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் மதியாபரணம் ஆபிரகாம் சுமந்திரனை வைத்துக் கொண்டே தமிழ்த் தலைமைகளை போட்டுத் தாக்கியதை பார்த்து பலரும் பரவசம் அடைந்திருக்கிறார்கள். "இவங்களை இப்படித் தான் கிழிக்க வேண்டும்" என்று முகப்புத்தகத்தில் பதிவுகள் போட்டு புல்லரிச்சுப் போய் புளகாங்கிதம் அடைகிறார்கள். தமிழ் மக்களிற்கான கட்சிகள், தலைமைகள் என்று சொல்லிக் கொண்டு தமிழ் மக்களின் எதிரிகளுடன் கட்டித் தழுவும் இந்தப் பிழைப்புவாதிகளை எதிர்க்கிறீர்கள். நல்லது. ஆனால் எங்கேயோ இடிக்குதே.

அன்றைய பொன் இராமநாதன், பொன் அருணாசலம், ஜி.ஜி பொன்னம்பலம், செல்வநாயகம், அமிர்தலிங்கம், சிவசிதம் பரத்தில் இருந்து இன்றைய சம்பந்தர், விக்கினேஸ்வரன், சுமந்திரன் வரையான இந்தப் பிழைப்புவாதத் தமிழ்த்தலைமைகளை தலையில் வைத்து திரிந்தது நாம் அல்லவா. பிரித்தானியா ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் கொடுத்த "சேர்" பட்டத்தை வாழ்வின் பெரும்பேறு என்று மகிழ்ந்து தம் பெயருக்கு முன் போட்டுக் கொண்டு திரிந்த இராமநாதனும், அருணாசலமும் தான் பிரித்தானிய காலனித்துவவாதிக ளிற்கு எதிரான இலங்கையின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு தலைமை கொடுத்தார்கள் என்று நாம் தானே வரலாற்றில் பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறோம்.

இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்கு முன்பாக பிரித்தானியர்களால் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தங்கள் செய்வதற்காக அமைக்கப் பட்ட சோல்பரி ஆணைகுழுவின் முன்பு தமிழ் மக்களிற்கும், சிங்கள மக்களிற்கும் சமமான பிரதித்துவம் வேண்டும் எனக் கேட்ட ஜி.ஜி பொன்னம்பலத்தை ஐம்பதுக்கு ஐம்பது கேட்கிறார் என்று சிங்கள மக்களிடையே இனவாத விசத்தை

விதைத்து பரப்புரை செய்து இனவாதிகள் எதிர்த்தனர். இந்த இனவாதிகளின் தலைவராக டி. எஸ். சேனநாயக்கா இருந்தார். இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த போது நடந்த தேர்தலில் இனவாதி டி. எஸ். சேனநாயக்காவின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வென்று ஆட்சி அமைத்தது. டி. எஸ். சேனநாயக்கா பிரதம மந்திரி ஆனார். ஜீ ஜீ பொன்னம்பலத்திற்கு தொழில் மற்றும் தொழிற்துறை ஆராய்ச்சி அமைச்சு அளிக்கப்பட்டது. அமைச்சர் பதவிக்கு முன்பு சம பிரதித்துவம் காணாமல் போனது.

நாற்பத்தேழாம் ஆண்டுத் தேர்தலில் இனவாத மக்கள் விரோதக் கட்சியான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெற்றி பெற்றிருந்தாலும் அது அண்ணளவாக நாற்பது வீத வாக்குகளைப் பெற்று மொத்த பாராளுமன்ற ஆசனங்கள் தொண்ணூற்றைந்தில் அரைவாசிக்கும் குறைவாக நாற்பத்திரண்டு ஆசனங்களையே பெற்றிருந்தது. பொதுவுடமைக் கட்சிகள் பத்தொன்பது ஆசனங்களைப் பெற்றிருந்தார்கள். பொதுவுடமைக்கட்சிகள் போட்டியிட்ட மலையகத் தொகுதிகளில் எல்லாம் மலையகத் தமிழ் மக்கள் அவர்களிற்கே வாக்களித்து வெற்றி பெறச் செய்தனர். இலங்கை இந்தியக் காங்கிரஸ் ஆறு தொகுதிகளில் வென்றிருந்தது. ஜீ.ஜீ பொன்னம்பலத்தின் தலைமையில் இருந்த இலங்கை தமிழ்க் காங்கிரஸின் ஏழு ஆசனங்களும் கூட்டு வைத்திருந்து ஆட்சி செய்த குள்ளநரி டி. எஸ். சேனநாயக்கா நிலைமையை உணர்ந்து கொண்டு மலையகத் தமிழ் மக்களின் வாக்குரிமையை பறித்து நாடற்றவர்கள் ஆக்கினார்.

தமிழ் மக்களிற்கும், சிங்கள மக்களிற்கும் சம பிரதிநிதித்துவம் கேட்ட ஜீ ஜீ பொன்னம்பலம் தம் சக தமிழர்களான இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் குடியரிமையை பறிக்கும் இனவாதச் சட்டமான "இலங்கை பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தை" ஆதரித்து வாக்களித்தார்.

தமிழ் மக்களிற்கும், சிங்கள மக்களிற்கும் சம பிரதிநிதித்துவம் கேட்ட ஜீ ஜீ பொன்னம்பலம் தம் சக தமிழர்களான இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களின் குடியரிமையை பறிக்கும் இனவாதச் சட்டமான "இலங்கை பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தை" ஆதரித்து வாக்களித்தார். அமைச்சர் பதவிக்காக ஏழைத் தமிழ் மக்களை இனவாதிகளுடன் சேர்ந்து நாடற்றவர்கள் ஆக்கினார். இனவாதிகள் மலையகத் தமிழ் மக்களிற்கு செய்த கொடுமைகளைத் தான் அடுத்ததாக இலங்கைத் தமிழர்களிற்கு செய்யப் போகிறார்கள் என்பதைக் கூட சிந்திக்காத பதவி வெறியரைத் தான் தமிழரின் பலம் பொன்னம்பலம் என்று பாக்கள் பாடி பாதம் பணிந்தோம்.

ஐப்பத்தெட்டாம் ஆண்டு தமிழ் மக்களின் மேல் நடத்தப்பட்ட இனக் கலவரத்தின் பின்னும் செல்வநாயகமும் அவரின் தலைமையில் இருந்த தமிழரசுக் கட்சியும் இலங்கையின் இனவாதக் கட்சிகளுடன் கூட்டு வைத்தாலும் செல்வநாயகத்தை தமிழ் மக்களின் தந்தை என்று நாம் பாசமழை பொழிந்தோம். "தமிழீழத்திற்கான ஆணை" வாங்கிப் போன அண்ணன்கள் அமிர்தலிங்கமும் சிவசிதம்பரமும் எழுபத்தேழில் தமிழ் மக்களின் மேல் கொடியவன் ஜே ஆர் ஜெயவர்த்தனா ஏவி விட்ட இனக்கலவரங்களின் பின்னும் அவனோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார்கள். ஒரு நகரசபைக்கு இருக்கும் அதிகாரம் கூட இல்லாத மாவட்டசபையை தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைக்கான தீர்வு என்று ஜெயவர்த்தனாவுடன் சேர்ந்து ஏமாற்றினார்கள்.

அய்யா சம்பந்தன், மாவை சேனாதிராசா, விக் கினேஸ் வரன், சுமந்திரன் போன்றவர்களைப் பற்றி தனியாக வேறு எழுதத் தான் வேண்டுமா? இலங்கை, இந்தியா, அமெரிக்கா என்று மக்களின் எதிரிகளை எல்லாம் மீட்பர்கள் என்று மொள்ளமாரித்தனம் பண்ணுகிறார்கள். தமிழ் மக்களைக் கொன்றவர்களுடன் கொஞ்சமும் தயங்காமல் கூட்டுச் சேர்கிறார்கள். தம் உறவுகளைப் பறி கொடுத்து நிர்க்கதியாய் நிற்கும் தமிழ் மக்களை கொலைகாரர்களிற்கு வாக்குப் போடச் சொல்லி கொஞ்சமும் உறுத்தல் இன்றி கேட்கிறார்கள். இந்தப் பிழைப்புவாதிகளிற்கும் வாக்குப் போட்டு எமது தலைவர்கள் என்று தேர்தல்களில் தெரிந்து எடுத்தவர்கள் அல்லவா நாங்கள்.

யாழ் இந்துக் கல்லூரி மாணவர்கள் கேட்ட கேள்விகளிற்கு ஒரு காணொளியில் சுமந்திரன் "எதற்கும் அவசரப்பட முடியாது பேசித் தான் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முடியும் என்று மறுமொழி சொல்கிறார். காலம் காலமாக சொல்லி வரும் அதே மாறாத பொய்கள், பித்தலாட்டங்கள். மக்களின் எதிரிகளுடன், கொலைகாரர்களுடன் பேசி இவர்கள் தீர்வு பெற்றுத் தருவார்களாம். நாங்கள் நம்பி பொறுத்திருக்க வேண்டுமாம். பொன் இராம நாதனில் இருந்து இரா சம்பந்தன் வரையான இவ்வளவு நீண்ட நெடிய காலங்களாக தமிழ் மக்கள் இவர்களின் பொய்களைக் கேட்டு பொறுமையாகத் தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் சொல்லும் தீர்வுகள் தான் வந்த பாடில்லை.

கேப்பாப்புலவுவில் மக்கள் உறுதியுடன் பொராடினார்கள். அம்பாறையில், மட்டக்களப்பில், யாழ்ப்பாணத்தில் வேலையில்லாப் பட்டதாரிகள் வீதிக்கு வந்து போராடுகிறார்கள். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மருத்துவ பீட மாணவர்கள் இலங்கையின் அனைத்துப் பல்கலைக் கழக மாணவர்களுடனும் இணைந்து தனியார் மருத்துவக் கல்லூரிக்கு எதிராகப் போராடுகிறார்கள். போராடுவது ஒன்றே தீர்வுகளைத் தரும். இந்தப் புல்லுருவிகள் தம் பிழைப்பிற்காக சொல்லும் பொய்களைத் தோலுரிப்போம். நீண்ட வழிதான் எனினும் மங்கிய இரவின் பின் விடியல் வந்து தான் தீரும்.

லண்டனில் இருந்து தாயகத்துக்கு புலம்பெயர்வு

கால்நூற்றாண்டு காலமாக லண்டனில் வாழ்ந்த சுவர்ணலீலா நவரட்ணம் தனது பொதுச் சேவைகளை தாயகத்தில் தொடர்வதற்காக நிரந்தரமாகவே தாயகத்திற்கு புலம்பெயர்ந்து உள்ளார். 2010 முதல் தாயகத்தில் யாழ் கோப்பாயில் நவமங்கை நிவாசம் என்ற பெண்கள் உளமையம் ஒன்றை அமைத்து தனது பொதுப்பணியை ஆரம்பித்த சுவர்ணலீலா நவரட்ணம் தற்போது அம்மையத்தில் தையல் பயிற்சி நிலையம் ஒன்றை மார்ச் நடுப்பகுதி முதல் ஆரம்பித்து உள்ளார். மேலும்

பொருளாதார ரீதியில் பின்தங்கியுள்ள குடும்பங்களின் பிள்ளைகளின் கல்விக்கான உதவித் திட்டம் ஒன்றையும் அவர் மேற்கொண்டு வருகின்றார்.

தாயகத்தில் இப்போது பெண் தலைமைத்துவ குடும்பங்கள் கணிசமான அளவில் உள்ள போதும் சமூக பொதுச் சேவைத் திட்டங்களில் பெண்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடாமலானவிற்கு இல்லை. இந்த வகையில் சுவர்ணலீலா நவரட்ணம் மேற்கொண்டுள்ள சமூகப் பணிகள் ஒரு முன்னுதாரணமாகவும் ஏனையவர்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவும் அமைந்துள்ளது. பெண் தலைமைத்துவ ஆளுமை மிக்க இவர் தொழில்சார்ந்து பெற்ற வெற்றியைக் கொண்டு பெரும்பாலும் தனது சொந்த உழைப்பின் மூலம் பெற்ற நிதியிலேயே தாயகத்தில் பொதுச்சேவைகளை மேற்கொள்கின்றார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையக மக்களின் உரிமைகளைப் பந்தாடும் தம்நீ சமூகம்

● த ஜெயபாலன்

1. லண்டனில் கூட நான் தோட்டக்காட்டுப் பெண் என்று தெரிந்ததும் என் மார்பினைப் பிடித்தார் அந்த வயதானவர் என்று கூறி மலையகப் பெண்களின் நிலைமைகளை எடுத்துக் காட்டினார் தர்சிதா அன்ரனி என்ற சமூக செயற்பாட்டாளர். தமிழர் தகவல் நடுவத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட இருநாள் - டிசம்பர் 17 18 மாநாட்டுக்கு வருகை தந்திருந்த தர்சிதா லண்டனில் இருநாள் தங்கியிருந்த போதே இச்சம்பவம் இடம்பெற்றது என்றும் தெரிவித்தார். தன்னுடன் கௌரவமாகப் பழகிய ஒரு வயதான மதிப்பிற்குரியவர் தான் தேயிலைத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று தெரிந்ததும் அவ்வாறு நடந்துகொண்டார். எனது சமூகப் பெண்கள் இவ்வாறு தான் பார்க்கப்படுகின்றனர் என்றும் தர்சிதா அன்ரனி அங்கு தெரிவித்தார்.

இணைந்து நாளை யை நோக்கி என்ற தலைப்பில் இடம்பெற்ற இருநாள் கருத்தரங்கில் தர்சிதா அன்ரனி மலையக மக்கள் தொடர்பாக உரை நிகழ்த்தினார். அவர் தன்னுடைய உரையில் மலையகப் பெண்கள் எவ்வாறான பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்கின்றனர் என்பதனை மற்றையவர்களும் தன்னுடையதும் அனுபவத்தினூடாக விளக்கினார்.

மலையக மக்களுக்கு எதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நினைப்பவர்கள் அவர்களது ஆளுமையை வளர்த்தெடுக்க கல்வியை வழங்க முன்வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். அவர்கள் உழைக்கும் மக்கள் இலவசமாக எதனையும் எதிர்பார்க்கவில்லை என்று குறிப்பிட்ட தர்சிதா அன்ரனி அவர்களுக்கு கல்வியை வழங்குவதற்கு என்ன செய்ய முடியுமோ அதைச் செய்யுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

மலையகப் பெண்கள் மத்தியில் திருமணமாகாத நிலையில் கருக்கலைப்புகள் அதிகம் நடைபெறுவதைச் சுட்டிக்காட்டிய அவர் இன்றும் அங்கு பெண்கள் மீதான பாலியல் மற்றும் துஸ்பிரயோகங்கள் நடைபெற்றே வருவதாகவும் அவர்கள் அறியாமையும் அவர்கள் துஸ்பிரயோகங்களுக்கு உள்ளாவதற்குக் காரணம் என்றும் தெரிவித்தார்.

2

அன்றைய காலகட்டங்களில் மலையக மக்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள் போன்று இலங்கையில் வேறு எந்த சமூகமும் அவ்வாறான பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுக்கவில்லை எனத் தெரிவித்த யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் விரிவுரையாளர் எஸ் முருகையா யாழ்ப்பாணத்தில் சாதிநிலையில் மிகக் கீழ் நிலையில் இருந்த சமூகங்களைக் காட்டிலும் மலையக மக்கள் மோசமான நிலையில் வாழ்ந்தனர் எனத் தெரிவித்தார்.

வீட்டு வேலைகளுக்காகவும் வயல் வேலைகளுக்காகவும் இனக்கலவரங்களினாலும் வடக்கு நோக்கி புலம்பெயர்ந்த மலையக மக்கள் அங்கு பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த பூர்வீகத் தமிழர்களாலும் அடிமைகளாக இரண்டாம் தரப்பிரஜைகளாகவுமே நடத்தப்பட்டதாகத் தெரிவித்தார்.

முன்னாள் விரிவுரையாளர் எஸ் முருகையா மேலும் குறிப்பிடுகையில் "1970க்களில் திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் ஆட்சிக் காலத்தில் யாழ் மற்றும் வன்னி மாவட்டங்கள் விவசாயத்தில் செல்வம் ஈட்டினர். அன்றைய காலகட்டத்தில் வீட்டு வேலைக்கும் விவசாயத்துக்கும் வந்த மலையகப் பெண்கள் - இளம் பெண்கள் இளம் மனைவிகள் - யாழ் மற்றும் வன்னி மண்ணில் பாலியல் பலாத்காரத்துக்கு உள்ளாவது சர்வசாதாரணமாக நடைபெற்றுது" என்றார். வன்னி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களும் கூட இவ்வாறான நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டதாக அவர் குற்றமசாட்டினார். தங்களுடைய இளமைக்காலத்தில் தங்கள் வயதொத்துவர்களும் கூட இவ்வாறான செயல்களில் ஈடுபட்டதாகவும் அவர் தெரிவித்தார்.

அப்பெண்கள் தங்களுக்கு எதிராக இழைக்கப்படும் அநீதிகளுக்கு எதிராகக் கூட குரல் எழுப்ப முடியாதவர்களாக இருந்தனர் என்று குறிப்பிட்ட எஸ் முருகையா அன்று அவர்கள் பிரஜாவுரிமை அற்ற நிலையில் பொலிஸில் சென்று முறைப்பாடு கொடுத்தால் அவர்களே குற்றவாளியாக்கப்பட்டு திருப்பி நாடுகடத்தப்படும் அபாயத்திலேயே வாழ்ந்தனர் என்றும் இவ்வாறு பாலியல் துன்பிரயோகத்துக்கு உள்ளாகியவர்கள் தற்கொலை செய்து கொள்வதும் அல்லது அதனை மறைத்து வாழவும் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டதாக வேதனையுடன் தெரிவித்தார்.

மலையகப் பெண்களுக்கு எதிரான இச்செயல்களை யாழ் வன்னி சமூகங்கள் ஒரு குற்றமாகவே கருதுவதில்லை என்பதையும் எஸ் முருகையா தேசம்நெற்குத் தெரிவித்தார்.

3.

இதனை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் 2005இல் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் கோலோச்சிய யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் காலத்தில் பெண்களின் உரிமைகள் பாதுகாக்கப்பட்டது என்பதை கேள்விக்கு உட்படுத்திய சம்பவம் அது.

20.09.2005இ யாழ்ப்பாணத்தில் நீதியரசர் திருமதி சிறிநிதி நந்தசேகரம் முன்னிலையில் "பொங்கு தமிழ்" கணேசலிங்கம் என்று யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமாகத் அறியப்பட்டிருந்த யாழ் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளர் தங்கராசா கணேசலிங்கம் ஆஜர்ப்படுத்தப்பட்டார்.

இவர் மலையகத்தை பூர்வீகமாகக் கொண்ட முன்னையவளையைச் சேர்ந்த முத்தையா யோகேஸ்வரி என்ற பதின்பூன்று வயது வேலைக்காரப் பெண்ணைப் பாலியல் கொடுமை செய்த குற்றத்திற்காகவே நீதிமன்றில் ஆஜர் செய்யப்பட்டிருந்தார். சிறு வயதிலிருந்து கணேசலிங்கம் வீட்டில் வேலைக்காரியாய் இருந்த யோகேஸ்வரியை கணேசலிங்கம் நாற்பது தடவைகள் பாலியற் கொடுமை செய்ததாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள மனித உரிமைகள் ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த றமேடியல் என்பவர் யோகேஸ்வரிக்காக வழக்காடினார். தங்கராசா கணேசலிங்கம் சார்பில் இன்றைய ரிஎன்ஏ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் விநாயகமூர்த்தியும் அன்றைய ரிஎன்ஏ பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ரவிராஜும் வாதிட இருந்தனர். ஆனால் பொதுமக்களின் எதிர்ப்பு காரணமாக இவர்கள் வழக்கில் இருந்து வாபஸ்பெற்றனர். அதன் பின் தங்கராசா கணேசலிங்கத்தின் சட்டத்தரணியாக ரிஎன்ஏ பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த ந ஸ்ரீகாந்தா வழக்கை எடுத்திருந்தார்.

பின்நாட்களில் முத்தையா யோகேஸ்வரி தனது பெற்றோரைப் பார்க்கச் சென்றவர் காணாமல் போய்விட்டார். அவர் உயிருடன் இருக்கின்றாரா? அல்லது இல்லையா? அல்லது படுகொலை செய்யப்பட்டாரா? என்பதனை உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை. ஆனால் தங்கராசா கணேசலிங்கம் இன்னமும் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இதனை தேசம்நெற் உறுதிப்படுத்தியும் உள்ளது. ஒரு அறியப்பட்ட பாலியல் குற்றவாளி இலங்கையில் உள்ள சட்டத்தின் ஓட்டைகளைப் பயன்படுத்தி இன்னமும் அதே பல்கலைக்கழகத்தில் தனது பணியைத் தொடர்கின்றார். ஆனால் பாதிக்கப்பட்ட அந்தக் குழந்தைத் தொழிலாளி முன்னியவளை சென்றிருந்த போது தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டதாக மனித உரிமைச் செயற்பாட்டாளரான கந்தசாமி டிசம்பர் 23 2016,ல் அன்று தேசம் சஞ்சிகைக்குத் தெரிவித்தார்.

4. 2015,ல், லங்கை சென்றிருந்த போது வன்னியில் நீண்டகாலமாக வாழ்கின்றி மலையகத்தை பூர்வீகமாகக் கொண்ட பொன்னையா சுப்பிரமணியனைச் சந்தித்தேன். ,வர் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தமிழ் - சிங்கள மொழிபெயர்ப்பாளராகச் செயற்பட்டவர்.

அவர் வன்னி மண்ணில் பூர்வீகத் தமிழர்களால் மலையக மக்கள் ,ரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாக நடத்தப்படுவதாகத் தெரிவித்தார். வன்னியில் குறிப்பாக கினிநொச்சியில் 40 வீதம் மலையகத் தமிழர்கள் வாழ்ந்த போதும் வடமாகாணத்தில் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரோ ஒரு மாகாண சபை உறுப்பினரோ கூட மலையகத் தமிழராக, ல்லை என்றும் மலையகப் மக்களுக்கு தமிழ் மக்களின் பூர்வீக மண்ணில் கூட அரசியல் பிரதிநிதித்துவம், ன்றும், ல்லை என்றும் பொன்னையா சுப்பிரமணியன் தெரிவித்தார்.

கினிநொச்சி நகரை பறவையின் பார்வையில் மேலிருந்து பார்த்தால் ஏ9 வீதிக்கு ஒரு பக்கம் எங்கு அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டு உள்ளதோ அது வன்னித் தமிழர்களின் பிரதேசமாகவும் எங்கு அபிவிருத்தி செய்யப்படாமல் காணப்படுகிறதோ அது மலையக மக்களின் பிரதேசமாகவும், ருக்கும் எனத் தெரிவித்தார்.

பொன்னையா சுப்பிரமணியன் மேலும் தெரிவிக்கையில் முஸ்லீம்களின் வெளியேற்றத்திற்குப் பின் 2000ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் மலையகத் தமிழர்கள் பற்றிய ஒரு கணக்கெடுப்பையும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் மேற்கொள்ளத் திட்டமிட்டு ,ருந்ததாகத் தெரிவித்தார். அதற்கான விண்ணப்பப்படிவங்கள் தயாரிக்கப்பட்டு மலையகத் தமிழர்கள் பற்றிய விபரங்கள் சேகரிக்க முயற்சிக்கப்பட்ட போது அந்த மக்களின் கடுமையாக எதிர்ப்பினால் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் அதனைக் கைவிட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அதனைத் தொடர்ந்து மலையகத் தமிழர்களை கூடுதலாக ,யக்கத்தினுள் உள்வாங்கும் போக்கு காணப்பட்டதாகவும் பொன்னையா சுப்பிரமணியன் தெரிவித்தார். ,யக்கத்தில் ,ணைந்து மாவீரர் ஆனவர்களின் குடும்பங்கள், உடல் ஊனமுற்றவர்கள் அவர்களின் குடும்பங்கள் வறுமையின் பிடியில் தவிப்பதையும் அவர்களை நோக்கி எந்த உதவியும் வருவதில்லை என்றும் தெரிவித்தார்.

5.

வன்னி மண்ணில் மலையக மக்கள் எதிர்கொண்ட பிரச்சினைகளை வெளிக்கொணர்வதில் புலம்பெயர் ,யக்குநர் புதியவன் ராசையாவின் மண் படம் குறிப்பிடத்தக்கது. மலையகப் மக்கள் எவ்வாறு வன்னி மண்ணில் வஞ்சிக்கப்பட்டனர் என்பதனை அப்படம் ஓரளவுக்காவது வெளிப்படுத்தி ,ருந்தது.

ஏன் ,ப்படத்தை எடுக்கத் தோன்றியது என்று டிசம்பர் 28 2016 அன்று புதியவன் ராசையாவிடம் கேட்ட போது, அப்படத்தின் சம்பவங்கள் நிஜமானவை என்றும் அம்மக்கள் வன்னி மண்ணில் பட்ட அவலங்கள் மோசமானவை என்றும் தெரிவித்தார். 1977 கலவரத்தின் போது வன்னி மண்ணுக்கு புலம்பெயர்ந்த அந்த மக்கள் எனது ஊரான கனகராயன் குளத்திலும் குடியேற்றப்பட்டனர் என்று தெரிவித்த புதியவன் அவர்கள் அங்கு ,ரண்டாம் தர மூன்றாம் தரப் பிரஜைகளாக அடிமைகளாக நடத்தப்பட்டமையும் அது ஒரு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட நடைமுறையாகவே ,ருந்தது. அதனை யாரும் தவறிழைக்கப்படுகிறது என்று பார்க்கவில்லை என்றும் தெரிவித்தார்.

அங்கு நடைபெறுகின்ற சிறுகளவுகளுக்கு தோட்டக்காட்டான் என்றாலே போதும் ஆதாரம் ,ன்றி அடித்து உதைப்பார்கள் என்று தெரிவித்த புதியவன் வேலை செய்துவிட்டு கூலி கேட்டாலும் சிலர் அடிப்பார்கள் ,வர்கள் பொலிஸிடம் சென்றும் முறைப்பாடு செய்ய முடியாது. ,ப்பிரச்சினை அதிகரித்து ஊர் பொலிஸ் நிலையத்தில் கூலி வேலைக்கு செல்ல வேண்டாம், சென்றால் சம்பளம் தர மறுக்கிறார்கள் அடிக்கிறார்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு ,ங்கு வரவேண்டாம் என்று போட்டே மாட்டி ,ருக்கும் என்று தெரிவித்தார் புதியவன்.

எமது வரலாற்று அநீதிகளை பதிவு செய்வது மீண்டும் மீண்டும் நாம் அநீதி ,ழைக்காமல் ,ருப்பதற்கு எம்மைக் கேள்விக்குட்படுத்துகின்ற மண் போன்ற பதிவுகள் மிக அவசியமானது. யாழ் வன்னி மக்கள் மலையக மக்களுக்கு ,ழைத்த ,ழைக்கின்ற மனிதத்துவத்திற்குப் புறம்பான செயல்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட வேண்டும். தமிழ் மக்கள் தொடர்ந்தும் பெரும்பான்மை சமூகத்திற்கு எதிராக போராட வேண்டும் என்ற முனைப்புடன் ,ருந்து கொண்டு தனக்குக் கீழுள்ள சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் மீது மோசமான ஒடுக்குமுறையைக் கொண்டிருப்பது எப்போதும் அவர்களுடைய போராட்டத்தை பலவீனப்படுத்தும் என்பதை உணர வேண்டும்.

70 ஆண்டு கால உணர்ச்சி அரசியலும் பலியாகி வரும் மக்களும்

இம்மாதம் ஜெனீவா

வில் இடம்பெறவுள்ள மனித

உரிமை மாநாட்டில் இலங்கை தொடர்பாக எவ்வாறான தீர்மானம் மேற்கொள்ளப்படப்போகிறது என்ற ஆர்வம் அரசியல் வட்டாரங்களில் காணப்படுகிறது. 2009ம் ஆண்டு போர் முடிந்த பின்னர் இடம்பெற்ற சம்பவங்கள் தேசிய இனப் பிரச்சனையை இரண்டுகையிறுகளில் தொங்கவிட்டுள்ளது. ஒன்று அரசுடன் இணைந்து பேசித் தீர்ப்பது, மற்றொன்று ஜெனீவா மூலமாக போர்க்குற்ற விசாரணையை முன் தள்ளுவது என்பதாகும். இவை இரண்டும் துண்டு துண்டுகளாகவும், கால வரையறையின்றிய நிச்சயமற்ற போக்குடனும் அணுகப்படுகின்றன.

தமிழரசுக் கட்சியின் உணர்ச்சியூட்டும் அரசியலும், புலிகளின் சலோக அரசியலும் நிலமைகளை இறுதியில் வெளிநாட்டு சக்திகளின் கைகளில் பிரச்சனைகளைத் தள்ளியுள்ளன. மகிந்த தலைமையிலான அரசு, மேற்கு நாடுகளின் நலன்களுக்கு எதிராக செயற்பட்ட போது அதனை அகற்றுவது இந்த நாடுகளுக்குத் தேவையாக இருந்தது. 2009 இன் பின்னர் புலிகளின் தனிநபர் சார் அரசியலின் விளைவுகளும், அதன் தோல்விகளும், கூட்டமைப்பின் கையாலாகாத்தன்மையும் இன்று சர்வதேச அரசுகளிடம் தீர்வுக்கு கையேந்தும் நிலைக்குத் தள்ளியுள்ளன. அமெரிக்கா தலைமையிலான நாடுகளின் வாக்குறுதிகளை நம்பி புலிகள் பொங்கலுக்கும், புத்தாண்டிற்கும் தமிழீழம் வந்துவிடுமென படம் காட்டியது போல, கூட்டமைப்பும் தாம் அரசுடன் பேசுகிறோம் எனவும், அதன் உள்ளடக்கம் வெளிவந்தால் பேரினவாதிகள் தடுத்தாவிடுவார்கள் எனவும் ரீல் விட்டு மக்களை இருட்டிற்குள் வைத்து அரசியல் நடத்துகிறது.

மகிந்த காலத்தில், போர்க் குற்ற விசாரணையைக் காட்டி, தேசிய இனப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வைக் கொடு என பயமுறுத்தி வந்த மேற்கு நாடுகள் தற்போது அரசியல் தீர்வுக்கு அரசாங்கத்தையும், போர்க்குற்ற விசாரணைகளுக்கு மனித உரிமை ஆணைக்குழுவையும் நம்பும்படி கூறி தமது பொறுப்பிலிருந்து விலகிச் செல்கின்றன. அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் தற்போது ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் இதனை உணர்த்துகின்றன. இந்த இரண்டு வழிகளில் ஒன்றான அரசுடன் பேசும் வழிமுறைக்கு எதிர்க்கட்சித் தலைமையை பாராளுமன்ற சம்பிரதாயங்களைக் காட்டி ஓர் பலவீனமான பேச்சளவிலான எதிர்க்கட்சியை தமக்கு எதிராக அரசு தரப்பினர் நிறுத்தியுள்ளனர். இது பாராளுமன்ற ஜனநாயக ஆட்சியைக் கேள்விக்குட்படுத்தியிருக்கிறது. பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் நிழல் அரசு எனக் கருதப்படும் எதிர்க்கட்சியாக அது இல்லை.

தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வு எங்கே?

“நல்லாட்சி” என அழைக்கப்படும் மைத்திரி தலைமையிலான அரசு பாராளுமன்றப் பலமற்ற நிலையில் தத்தளிக்கிறது. சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாகவும், எதிர்க்கட்சியாகவும் இயங்குகிறது. புதிய அரசியல் யாப்பையும், அதில் தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வுகளை வழங்குவதாகவும் கூறிய அரசு தற்போது அரசியல் தீர்வாக 13வது திருத்தத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதாக கூறுகிறது. அதனால் அந் நிலைமைகளுக்கு அப்பால் செல்ல முடியாமல் உள்ளது. செல்லவும் முடியவில்லை. அவ்வாறானால் எவ்வகை மாற்றத்தை இந்த அரசால் தர முடிந்தது? அவ்வாறு 13வது திருத்தத்தை வழங்கினாலும், காணி, பொலீஸ் அதிகாரங்களை வழங்குவதில் பாரிய இடர்பாடுகள் உள்ளன. காணி அதிகாரம் வழங்கினால் ராணுவக் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள நிலங்களை யார் கட்டுப்படுத்து வது? ராணுவம் வெளியேறுமா? பொலீஸ் அதிகாரங்களை வழங்கினால் குவிக்கப்பட்டுள்ள ராணுவத் தினை எங்கு அனுப்புவது?

கூட்டமைப்பிற்கும், ரணில் தலைமையிலான அரசிற்குமிடையே காணப்படும் இணக்கத்தின் அடிப்படைகள் எவை? எதுவென அதன் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கே புரியாத விவகாரமாக உள்ளது. கூட்டமைப்பிற்குள் ஜனநாயகம் மடிந்து, தனிநபர் ஆதிக்கம் மலிந்துவிட்டதாக மிகவும் வெளிப்படையாகவே குரல்கள் ஒலிக்கத் தொடங்கியுள்ளன.

புதிய அரசியல் யாப்பு வரையப்பட்டால் அதனைப் பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றிப் பின்னர் மக்கள் வாக்கெடுப்பிற்கும் விடவேண்டும். ஆனால் தற்போதுள்ள நிலையில் அரசாங்கம் மக்களின் நம்பிக்கையை இழந்து வருகிறது. அதனால் வாக்கெடுப்பு சாதகமாக அமையுமா? என்ற கேள்வி பலரின் மத்தியில் எழுந்துள்ளது. வாக்கெடுப்பிற்கு

விடப்படாத யாப்பைத் தம்மால் ஏற்க, முடியாது என சம்பந்தன் கூறுகிறார். ஆனால் வாக்கெடுப்பில்லாது தற்போதைய அரசியல் யாப்பில் சில திருத்தங்களைக் கொண்டு வரலாம் என்ற எண்ணமும் அரசுதரப்பில் காணப்படுகிறது.

எதிர்க்கட்சித் தலைமையை வைத்திருக்கும் கூட்டமைப்பு, நாடு முழுவதற்குமான எதிர்க்கட்சி என்பதை மறந்து செயற்படுகிறது. இதனால் சிங்கள மக்கள் பெரும் விசனத்தில் உள்ளார்கள். இதனால் இலங்கையில் இரண்டு எதிர்க்கட்சிகள் செயற்படுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த எதிர்க்கட்சிகளுக்கு சம்பந்தனும், மகிந்த ராஜபக்ஸும் தலைமை தாங்குகின்றனர். பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தைக் கேள்விக்குட்படுத்தியுள்ள கூட்டமைப்பு தேசிய இனப் பிரச்சனையிலும் காத்திரமான தீர்வை எட்டமாட்டாது என்பது தற்போது தமிழ்ப் பகுதிகளில் எழுந்துள்ள கொந்தளிப்புகளிலிருந்து காணக்கூடியதாக உள்ளது.

அரசு உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்ட போதும் ராணுவம் காணிகளை விடவில்லை. விசாரணையின்றித் சிறைக் காவலில் உள்ளவர்கள் விடுதலை செய்யப்படவில்லை. காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் விபரங்கள் இன்னமும் வெளியாகவில்லை. விடுவிக்கப்பட்ட காணிகளில் மீண்டும் குடியேறுவதற்கான ஏற்பாடுகள் இல்லை. ஐ நா மனித உரிமை ஆணைக்குழுவில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இடைக்கால நீதியை வழங்கும் எந்த முன்னெடுப்பும் இல்லை. இதனால் மக்கள் போராட்டங்கள் அரசியல் வாதிகளைப் புறம் ஒதுக்கியே இடம்பெறுகின்றன.

கூட்டமைப்பு ஒரு தமிழ் அரசியல் கட்சி என்ற வகையிலோ அல்லது பொறுப்பு வாய்ந்த எதிர்க்கட்சி என்ற வகையிலோ செயற்படாமையால் அதன் இறக்கைக்குள் இருக்கும் விரக்தியடைந்த அரசியல் சக்திகள் நிலமைகளைத் தமதாக்கிக் கொண்டுள்ளன. கூட்டமைப்பினர் அரசோடு உறவாடி வாக்குறுதிகளை காற்றில் விட்டனர் என இச்சந்தர்ப்பவாத அரசியல் சக்திகள் கூக்குரலிடுகின்றன. இதனால் தமிழரசுக் கட்சி கடந்த காலங்களில் எவ்வாறு உணர்ச்சியூட்டும் அரசியலை மக்கள் முன் விதைத்ததோ அதே கருமத்தை இந்த சக்திகள் கையிலெடுத்துள்ளன. இதற்குப் பிரதான காரணம் அரசாங்கம் அல்ல? கூட்டமைப்பின் இயலாத்தன்மையே.

போர்க் குற்ற விசாரணை

மேற்கு நாடுகளின் உந்துதலால் மைத்திரி அரசை ஆதரித்து நிற்கும் கூட்டமைப்பு தேசிய இனப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க முடியாமல் தற்போது தவிப்பது போலவே, போர்க்குற்ற விசாரணை முடிவுகளும் செல்கின்றன. பாராளுமன்ற அரசியலில் காணப்படும் தடைகளைக் காட்டி இலங்கை அரசு காலத்தைக் கடத்துகிறது. ஜெனீவாவில் ஏற்றுள்ள முடிவுகளைத் துண்டு துண்டாக அணுக அரசு முயற்சிக்கிறது. ஜெனீவா மாநாடு தமிழருக்கு வருடாவருடம் நடைபெறும் யாத்திரையாக மாறிவிட்டது. அதன் தோல்வி இன்னும் சில காலங்களில் புரிந்து விடும். உலக நாடுகள் மகிந்த மேல் ஆரம்பத்தில் நம்பிக்கை கொண்டிருந்த போதிலும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல அவர் கொள்கைப் போக்கிலும் மாற்றம் காட்டினார். அவர் சீனாவுடன் ஏற்படுத்தியுள்ள உறவு மேலும் மேலும் இறுக்கமடைய, இந் நாடுகளும் ஐ நா மனித உரிமை ஆணையத்தின் மூலமாக அவரை இறுக்கத் தொடங்கின. இதன் விளைவாக 2015 இல் ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டது.

ஆனால் இன்றைய ஆட்சியாளரால்கூட மாற்று அரசியல் பார்வையை முன்வைக்க முடியவில்லை. இவை மேற்காலக ஆட்சியாளருக்கு புரியாத சங்கதிகள் அல்ல. இந்த அரசிடம் அதற்கான சக்தி இல்லை. மைத்திரி அரசு சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்குள் உள்ள பிளவுகளைக் காரணம் காட்டிப் பிரச்சனையிலிருந்து நழுவிச் செல்ல முயற்சிக்கிறது. இவை கூட்டமைப்பிற்கும் நன்கு தெரிந்த நிலமைகளே. புலிகளின் மறைவிற்குப் பின்னர் கூட்டமைப்பினாலும் புதிய வழிமுறைகளைக் காண முடியவில்லை.

தற்போதுள்ள நிலமையில் மைத்திரி - ரணில் கூட்டுக்குள் ஏதாவது மாற்றங்களைக் காணவேண்டும் என்பது கூட்டமைப்பு எதிர் நோக்கியுள்ள நிர்ப்பந்தமாகும். இல்லையேல் மகிந்தவே மீளவும் ஆட்சிக்கு வர முடியும் என்ற நிலை காணப்படுவதால் மகிந்தவைத் தடுப்பதற்காக ரணில் அரசுடன் இணைந்து செல்வதா? அல்லது தேசிய இனப் பிரச்சனைக்கான தீர்வு இல்லை, போர்க்குற்ற விசாரணை இல்லை எனக் கூறி அரசுடன் பகைத்து வெளியேறுவதா? அல்லது ஏற்கெனவே தயாரிப்பில் உள்ள பொறிக் கிடங்கான தமிழீழக் கோரிக்கைக்குள் மீண்டும் வீழ்வதா? என்ற தேர்வு மட்டுமே காணப்படுகிறது.

தமிழ் அரசியல் எதிர்நோக்கும் சிக்கல்கள்

போர்க் குற்ற விசாரணை குறித்து இலங்கை இரண்டு வருட கால அவகாசத்தைக் கேட்டுள்ளது. இக் கால அவகாசத்தை வழங்கக் கூடாது என கூட்டமைப்பிலுள்ள தமிழரசுக்கட்சியின் எதிரணியினர் குரல் எழுப்புகின்றனர். இன்னொரு சாரார் ஆதரிக்கின்றனர். ஜெனீவா தீர்மானத்தினை நடைமுறைப்படுத்துவதாக இலங்கை அரசு தொடர்ந்து ஏற்றுக் கொள்வதாலும், அமுல்படுத்துவதில் நடைமுறைச் சிக்கல்கள் இருப்பதாலும் ஐ நா மனித உரிமை ஆணைக்குழு அவ்வப்போது முன்னேற்றங்களைக் கண்காணிக்குமாயின் கால அவகாசத்தை வழங்கலாம் என கூட்டமைப்பின் தலைமையின் சார்பில் சுமந்திரன் கூறுகிறார். இதனால் சுமந்திரனைத் தனிமைப்படுத்தி அவருக்கு எதிராக அவதூறுகளைப் பரப்பி கொலைப் பயமுறுத்தல்களும் விடுக்கப்பட்ட நிலையில் தமிழரசுக் கட்சியின் இதர உறுப்பினர்களிடமிருந்து அல்லது கூட்டமைப்பிடமிருந்து ஆதரவான கருத்துக்கள் இதுவரை இல்லை. இத்தனை இழப்புகளின் பின்னரும் தமிழ் அரசியல் தலைமைகளால் காத்திரமான மாற்றத்தை நோக்கிச் செல்ல முடியவில்லை எனும்போது தமிழரசுக் கட்சியோ அல்லது கூட்டமைப்போ அதற்கான வலுவான உட சக்திகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. தற்போது காணப்படும் உள் முரண்பாடுகளை கூர்மையாக்கி, மாற்றத்திற்கு எதிரான சக்திகளைத் தூக்கி எறிந்து முன்னேறிச் செல்வதற்கான தைரியமும் அதன் தலைமைக்கு இல்லை.

இவ்வகையான போக்குகள் தமிழ் அரசியலிற்கு ஆரோக்கியமாக இல்லை. கூட்டமைப்பினர் தமது கடந்த கால அரசியலின் வினைகளை அல்லது விளைவுகளை அறுவடை செய்யும் காலமாகவே தற்போது காணப்படுகிறது. உணர்ச்சி வசப்பட்ட அரசியல் போக்குகள் சந்தர்ப்பவாத அரசியல் சக்திகளின் கரங்களுக்குள் மீண்டும் சென்றுள்ளதைக் கண்டு அதன் தலைமைகள் மிகவும் விசனப்படுகிறார்கள். சாத்தியப்படாத கோரிக்கைகளை முன்வைத்து உணர்ச்சி அரசியலை நடத்தி தமக்கு எதிராக மக்களை ஏவுவதாக காண்கின்றனர்.

கூட்டமைப்பினர் அரசுடன் பேசுவதற்கு முன்னர் தமிழ் மக்களுடன் பேச வேண்டும். கடந்த கால அரசியல் தவறுகளை மக்கள் முன்னிறுத்தி பகிரங்கமாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இவை வெறுமனே குற்றங்களைக் காண்பதற்காக அல்லது அரசியல் தகுதியின்மையை வெளிப்படுத்துவதற்காக அல்ல, பதிலாக கடந்த காலங்களில் நடத்திய அரசியலின் தவறுகள், அவ்வப்போது அமைந்த அரசுகளுடன் ஏற்படுத்திய உறவுகளும், அதனால் ஏற்பட்ட தோல்விகளும் புதிய அனுபவத்தைக் கொடுத்துள்ளன. இதன் காரணமாகவே பிளவுபடாத இலங்கைக்குள் அதிகார பரவலாக் கத்தின் அடிப்படையிலான தீர்வை நோக்கிச் செல்வதற்கான முடிவு எடுக்கப்பட்டது. இம் முடிவு எந்த அனுபவங்களால் ஏற்பட்டது என்பது மக்கள் முன் உரைக்கப்பட வேண்டும். கூட்டமைப்பிற்குள் உள்ள சில சக்திகள் இன்னமும் பிரிவினைவாத அரசியலை இணைப்பு ஆட்சி எனவும், தமிழ்த் தேசம் எனவும், சுயநிரிணய உரிமை எனவும் கோஷங்களை எழுப்பி எந்தவித விவாதங்களும் இல்லாமல் மீளவும் உணர்ச்சி அரசியலுக்கு மக்களை அழைக்கிறார்கள். இதனால் ஏற்படக்கூடிய விளைவுகளை மக்களுடன் பகிர்வது அவசியம். தமிழரசுக் கட்சி அல்லது தமிழர் கூட்டமைப்பு 2009ம் ஆண்டின் பின்னர் புதிய அரசியலை நோக்கி நகர்வதாக கருதினால் அப் புதிய பாதையைத் தேர்வு செய்ததற்கான உண்மைகளை அல்லது காரணங்களை மக்கள் முன்னர் வைத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் தமிழரசுக் கட்சியினதும், கூட்டமைப்பினதும் அரசியல் பாதைகளில் தவறு இருப்பதை அந்தந்தக் கால கட்டங்களில் வேறு பல அரசியல் சக்திகள் ஏற்கெனவே உரைத்த போதும் அதனைக் கூறியவர்கள் எதிரிகளாக, துரோகிகளாக வர்ணிக்கப்பட்டார்கள். இன்று அவர்கள் கூறிய பாதைக்கு கூட்டமைப்பு வந்துள்ளது. இந்த மாற்றங்களுக்கான காரணங்கள் உரைக்கப்படுமானால் இந்த சக்திகளும் இப் பயணத்தில் இணைந்து போராட்டத்தை வலுப்படுத்த முடியும்.

வெகு விரைவில் உள்ளூராட்சிகளுக்கான தேர்தல் நடத்தப்படலாமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இதற்கான ஆரம்பப் பிரச்சாரங்கள் தற்போது தமிழ்ப் பகுதிகளில் ஆரம்பமாகியுள்ளதை கூட்டமைப்பிற்குள் எழுந்துள்ள அவலக் குரல்கள் உணர்த்துகின்றன. இத்தேர்தலில் மகிந்த தரப்பினர் தமிழ் விரோத அரசியலை, அதிகார பரவலாக்கத்திற்கு எதிராக, இந்திய விரோத அரசியலை மூலதனமாக்க தயாராக உள்ளார்கள். பொதுவாகவே தமிழ் மக்கள் சீனாவிற்கு ஆதரவாக இல்லை. சிங்கள மக்கள் இந்தியாவிற்கு ஆதரவாக இல்லை. வெளிநாட்டு சக்திகளும் உள்நாட்டு அரசியலில் தீவிரமாக காலுன்றப் போகின்றன. சீனர்களோ அல்லது இந்தியர்களோ அல்லது அமெரிக்கர்களோ தேசிய இனப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க உதவப் போவதில்லை. இதற்குப் போதுமான அனுபவங்கள் உள்ளன.

இந் நிலையில் எமக்கு முன்னால் உள்ள தெரிவு ஐக்கிய இலங்கைக்குள் கௌரவமான தீர்வை நோக்கிச் செல்வதற்கான புதிய வழிகளைத் திறக்க வேண்டும். இப் பிரச்சனையில் இலங்கையின் ஏனைய தேசிய இனங்களோடு தெளிவான அடிப்படையில் பேச்சுக்களை ஆரம்பிக்க வேண்டும். தற்போது இதற்கான பல அறிகுறிகள் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. அச் சமூகங்களிடையே ஆரோக்கியமான விவாதங்கள் நடைபெறுகின்றன. இவற்றை ஒருங்கிணைப்பது ஜனநாயகத்தை நேசிக்கம் சகல சக்திகளின் கடமையாகும். இதற்கான ஆரம்ப முயற்சி கூட்டமைப்பின் பக்கத்திலிருந்தே ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

தலித்துத் தலிக்காக வேராட்டை வேதாது!

வேராட்டங்களுக்கு தோழமை தோள் கொடுக்க வேண்டும்!!

● ப வித்தியா

அண்மைக் காலமாக வடக்கில் மக்கள் போராட்டங்கள் பரவலாக இடம்பெற்று வருகின்றன. நில மீட்பு போராட்டங்கள், காணமல் போனவர்களின் உறவுகளின் போராட்டங்கள், வேலையில்லா பட்டதாரிகள் போராட்டம் என இவை நீண்டு செல்கின்றது. இதுவரையிலும் வடக்கில் போராட்டம் என்பது ஒருநாள் இருநாள் போராட்டமாகவும் கதவடைப்பு ஹர்த்தால் என்பதாகவுமே இருந்துள்ளது. ஆனால் பிலவுக்குடியிருப்பு மக்களின் தொடர் போராட்டம் ஒட்டுமொத்த தமிழ் சமூகத்தின் போராட்ட பாணியை மாற்றி அமைத்துள்ளது என்று கூறுவதில் தவறில்லை. அதற்கு முன்னாக கடந்த ஆண்டு திருகோணமலை பசுமை இயக்கம் சம்பூர் காணிகளில் இந்திய வல்லாதிக்க அரசு அனல் மின்நிலையம் அமைப்பதற்கு எதிராக நடாத்திய வெற்றிகரமான போராட்டம் பிலவுக்குடியிருப்பு மக்களுக்கு உணர்வுபூர்வமான உந்துதலாக இருந்திருக்க வேண்டும்.

பிலவுக்குடியிருப்பு மக்களின் நில மீட்பு போராட்டம் பெண்கள் தலைமை தாங்கி நடாத்திய ஒரு போராட்டம். வெய்யில், பனி என அனைத்தையும் தாங்கி மனத் தைரியத்துடன் போராடிய இவர்களின் போராட்டத்துக்கு தமிழ் சமூகத்தின் ஆதரவு போதுமானதாக இல்லை. மிக சொற்ப அளவானோரே இப்போராட்டத்தில் அவர்களுக்கு உண்மையான ஆதரவை வழங்கியிருந்தனர். அரசியல்வாதிகள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், ஏனைய அமைப்புக்கள் எவையும் தங்களது தொடர்ச்சியான ஆதரவை இவர்களுக்கு வழங்கவில்லை. குறிப்பாக பல்கலைக்கழக சமூகத்தை சேர்ந்தவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு எவ்வித அழுத்தமும் கொடுக்கும் அளவிற்கு போராடவும் இல்லை.

ஏதோ முகத்தை காட்டினால் போதும் என்ற மனநிலையே இவர்களிடம் இருந்தது.

பெண்கள் முன்னின்று நடாத்திய இப்போராட்டத்திற்கு பெண்களை பெரும்பான்மையாக கொண்டுள்ள பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பெண்கள் பெரிதளவில் கலந்துகொள்ளவில்லை. பெண்கள் சார் அமைப்புக்கள் தங்களது ஆதரவை வழங்கவில்லை. பெண்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்த வேண்டிய பெண் அரசியல் தலைமைகள் எவ்வித கரிசனையும் காட்டவில்லை. இவ்வாறாக யாரெல்லாம் இப்போராட்டத்தை முன்னின்று நடாத்த வேண்டுமோ அவர்கள் எவரும் இவர்களுக்குரிய ஆதரவை வழங்கவில்லை.

கடந்தகால போரினால் சகல விதத்திலும் பாதிப்படைந்தவர்கள் பெண்கள். முன்னாள் பெண் போராளிகள், கணவனையிழந்த பெண்கள், என பல வகையிலும் பாதிப்படைந்த தரப்பாக பெண்கள் உள்ளனர். இவ்வாறான ஒரு நிலையில் பெண்கள் சமூகம் எவ்வகையில் இவர்களுக்கு ஆதரவு வழங்கியது? மார்ச் 4ம் திகதி ஜனாதிபதி மைத்திரிபால சிறிசேன யாழிற்கு வந்த போது காணாமல் ஆக்கப்பட்டோரின் உறவுகள் நடாத்திய போராட்டத்தில் மிகப் பெரும்பான்மையாக காணப்பட்டவர்கள் வயோதிபத் தாய்மார். அதே நேரம் வேலையில்லா பட்டதாரிகள் குறித்த இடத்தில் கவனயீர்ப்பு போராட்டத்தை நடாத்தியிருந்தனர். அவர்களிலும் பெண்களே அதிகமாக பங்குபற்றியிருந்தனர். குறித்த இடத்தில் தமக்கான நீதி கோரி அழுதும் வீதியில் கிடந்தும் அந்த வயோதிபத் தாய்மார் போராட்டம் நடாத்திய போது சிறிதளவு கரிசனையும் அற்று படித்த பெண்கள் சமூகம் தமது கோரிக்கைகளுக்காக போராட்டம்

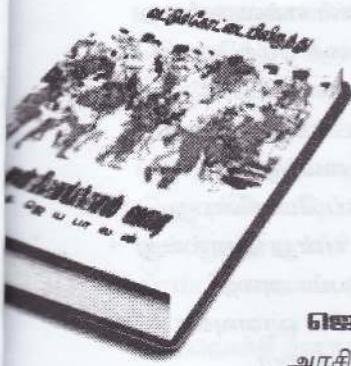
நடாத்தியது. இவ்விடத்தில் சமூக அக்கறை அற்ற படித்த பெண்களின் மனோநிலை வெளிப்பட்டது. தங்களுடைய தேவைக்காக வீதியில் இறங்கிய படித்த சமூகத்திற்கு ஆதரவற்று நிற்கும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களின் துயரம் கண்முன் வரவில்லை. இவை மட்டுமல்லாது பாடசாலை மாணவிகள் மீதான துஸ்பிரயோகங்கள் வித்தியா, ஹரிஸ்ணவி போன்றோருக்கு நேர்ந்த கொடுமைகளுக்காக பெண்கள் சமூகம் தொடர்ச்சியான எதிர்ப்பை காட்டவில்லை. அண்மையில் ஊர்காவந்துறையில் கர்ப்பிணிப் பெண் கொலைக்கு ஒரு சில மகளிர் அமைப்பை தவிர எவையும் கொந்தளிக்கவில்லை. தங்களுடைய சொந்தப் பிரச்சினையை தவிர ஏனையவற்றை தள்ளி நின்று பார்ப்பவர்களாகவே இவர்கள் உள்ளனர்.

இலங்கையிலுள்ள அரசாங்க ஆசிரியர்களுள் 70 வீதத்திற்கும் அதிகமானோர் பெண்களாக இருந்தும் பாடசாலையில் சிறுமிகளுக்கு நேரும் பாலியல் ரீதியான இடையூறுகளை தடுக்க முடியாமல் உள்ளமைக்கு அவர்களுடைய சமூகப் பொறுப்பற்ற தன்மையே காரணம் என்பது மறுக்க முடியாத ஒன்றாகும்.

இதேவேளை மகளிர் அமைப்புக்கள் நடாத்தும் போராட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால் மிகச் சொற்ப அளவானோரே இதில் கலந்துகொள்கின்றனர். அவர்களில் பலர் குறித்த அமைப்பின் மூலமான நன்மைகளுக்காக பங்கெடுக்கும் நிலையிலுள்ளனர். பெரும்பாலும் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களே இவற்றிலும் கலந்துகொள்கின்றனர். இவ்வாறான மகளிர் அமைப்புக்கள் மேற்கொள்ளும் போராட்டங்கள் பங்குபற்றுவோர் எண்ணிக்கை குறைவாக உள்ளமையால் போராட்டங்களை நகைப்பாக பார்க்கும் சமூகமே உள்ளது. குறித்த போராட்டங்களை தலைமை தாங்கும் பெண்களை சமூகத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் ஒவ்வாதவர்களாகவே சமூகம் பார்க்கின்றது. இதிலும் துர்பாக்கிய நிலை அவர்கள் எந்த பெண்கள் சமூகத்திற்காக போராடுகின்றனரோ அவர்களே அப் பெண்கள் மீதான விமர்சனங்களை அள்ளி எறிவதாகும்.

இவ்வாறான எமது சமூகத்தின் குறுகிய மனநிலையால் சமூக அக்கறை கொண்டவர்கள் கூட விமர்சனங்களுக்கு அஞ்சி ஒதுங்கிகொள்ளும் நிலையில் உள்ளனர். இன்று எமது சமூகத்தில் பெண்களுடைய உரிமைகள் மீறப்படுகின்றது என்று கூறுவதை விட கிடைத்துள்ள உரிமைகளை கூட பெண்கள் உபயோகிக்க தயாரில்லை என்பதே உண்மையாகும்.

ஈ.வே.ரா பெரியார் கூறியது போல 'நமது சமுதாயத்தில் பெண்கள் சார்ந்த தலைகீழாக புரட்சி ஏற்பட்டாலொழிய பெரிய மாறுதல்களை கொண்டுவர இயலாது' இவ்வாறான மாறுதல்கள் படித்த பெண்கள் சமூகத்திலிருந்து தோன்ற வேண்டியது காலத்தின் கட்டாயமாகும்.

வட்டுக்கோட்டையில் முள்ளிவாய்க்கால் வரை

ஆய்வாளர்களின் கருத்துப் பதிவுகள்:

ஜெயபாலன் தேர்தல்

அரசியலில் ஈடுபடப்

போவதில்லை என்ற துணிவில்

இதை எழுதி உள்ளார். நிறைந்த புள்ளிவிபரங்களுடன் இந்நூல் எழுதப்பட்டு உள்ளது. இந்த மாற்றுக் கருத்தை வைத்துக்கொண்டு அடுத்தகட்டமாக இதை எப்படி நகர்த்தலாம் என்பதைச் சொல்ல வேண்டும். இது ஒரு அற்புதமான புத்தகம். நான் முள்ளிவாய்க்கால் வரை சென்றவன். இன்றும் இம்மண்ணில் வாழ்பவன். புத்தகத்தில் சொன்னது போல இந்தியாவை நம்பி இருந்தோம். பல்வேறு கருத்துக்களையும் உள்வாங்கி நாங்கள் பயணிக்க வேண்டும். அதற்கு இந்த நூல் உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன். வளைந்து நெழியாத மனிதனாக இருக்கும் ஜெயபாலனின் துணிச்சல் மிகவும் பாராட்டுக்குரியது. இன்றில்லாவிட்டாலும் வரலாற்றில் இந்நூலுக்கொரு இடம் நிச்சயமாக இருக்கும்.

அரசியல் ஆய்வாளர்,

கவிஞர் பொன் காந்தன், (கிளிநொச்சி)

தகவல் அனுபவத்துடன் செயற்பாட்டு

அனுபவங்களும் இணைவதால் எதிர்கால நிலைமைகளை தெளிவாகக் கணிக்கின்றது வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை என்ற இந்நூல். இது தான் நடக்கும் என்று மிக

உறுதியாகவே ஜெயபாலன் கணிப்பிட்டு உள்ளார். இதுவே ஒரு அரசியல் ஆய்வாளனுடைய முக்கியமான பதிவு பங்களிப்பு. யாராவது மாற்றத்திற்கான ஒரு தூண்டுகோலாக செயற்பட விரும்பினால் இந்த நூல் அவர்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

**அரசியல் ஆய்வாளர் வி சிவலிங்கம்,
(லண்டன்)**

2007 நவம்பர் பிரபாகரனின் மாவீரர் தின உரையிலிருந்து இந்தக் காலகட்டத்தை உபயோகித்து தமிழர்களுடைய போராட்ட வரலாற்றையே ஆராய்ந்து பார்த்துள்ளது வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால்வரை என்ற இந்நூல். தமிழ் மக்கள் தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பு புலம்பெயர்ந்த தமிழர்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இலங்கை அரசு இந்திய அரசு என்ற ஈழப்போராட்டத்தின் பங்குதாரர்கள் பற்றியும் பக்கசார்பில்லாமல் அழகாகச் சொல்லி இருக்கின்றார். ஜனநாயகத்திற்காக மனித உரிமைகளுக்காக போராடும் ஒரு தார்மீகப் போராளியின் பதிவாகவே இந்நூலை நான் பாராக்கிறேன்.

**கண்ணோட்டம் பத்திரிகையின் அரசியல்
ஆய்வாளர் எஸ் சிவபாதகந்தரம்,
(லண்டன்)**

வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை என்ற இந்த நூல் 2008 - 2009 காலப்பகுதியில் மக்கள் அனுபவித்த அவலங்களை வெளிக்கொண்டுவருவதற்கு முயற்சித்து உள்ளது. ஆனால் ஜெயபாலன் என்ன அரசியல் நிலைப்பாட்டில் இருந்தார் என்பது இந்த புத்தகத்தை வாசிப்பவர்களுக்கு தெரியாது. ஆனால் இதில் உள்ள கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் தேசியத்தை கைவிட்டு சிறிலங்காவின் தேசியத்தினுள் கரைந்து போய்விட வேண்டும் என்று தான் கூறுவதாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டி இருக்கின்றது. ஆனாலும் ஜெயபாலன் உண்மையிலேயே ஜனநாயகத்திலும் இவ்வாறான கருத்துப் பரிமாற்றத்திலும் ஆர்வமுடையவர் என்பது எனது உறுதியான நம்பிக்கை.

**அரசியல் ஆய்வாளர், ஒரு பேப்பர்
ஆசிரியர் கோபி ரக்தினம், (லண்டன்)**

“வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை” என்ற இந்நூல் அலட்சியப்படுத்த முடியாதது. இது வரலாற்றில் முக்கியமான பதிவு. ஏனென்றால் அந்தக் காலகட்டத்துக்கு நாங்கள் திருப்பிச் செல்ல முடியாது. உடனுக்கு உடன் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களை அவ்வப்போது தொகுத்து மிகவும் நிதர்சனமான உண்மையை சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி பதிவு செய்துள்ளது இந்நூல். தனித்துவமான மனிதனாக சமூக அக்கறையுள்ள ஒருவனாக மனிதனாக இருந்து ஜெயபாலன் ஒரு பார்வையாளனின் பதிவாக இந்நூலைக் கொண்டுவந்துள்ளார்.

**அரசியல் ஆய்வாளர், சட்டத்தரணி
கையது பவீர், (லண்டன்)**

வரலாற்று ஆசிரியர்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்துவிட்டு சிலதை மேற்கோள் காட்டி எழுதுவது சரியான சுலபம். ஆனால் அந்த நேரம் நடக்கின்ற போது இருக்கின்ற விசயத்தை வைத்துக் கொண்டு என்ன நடக்கப் போகின்றது. என்ன செய்ய வேண்டும் என்று சொல்வது ரொம்ப சிரமமான விசயம். அதை ஜெயபாலன் தனது நூலில் ஓரளவுக்கு திறம்படத் தான் செய்துள்ளார். சிறிலங்கா அரசு தான் கொலைகளை செய்கிறது என்று திட்டவாட்டமாக விமர்சனம் வைக்கிறார். மற்றப் பக்கத்தில் புலிகள் மக்களை சுட்டுக்கொல்வது போராளிகளை பலவந்தமாக பிடிப்பது திட்டவாட்டமாகச் சொல்லப் படுகிறது. இது சுட்டாயமாக வைத்திருக்க வேண்டிய வரலாற்று ஆவணம். நடந்தது தவறு என்று ஒத்துக் கொள்வதற்கு அதற்கு தலைமை தாங்கியவர்கள் சாக்குபோக்கு சொல்லத் தேவையில்லை. அதில் ஜெயபாலனின் குரல் நியாயமானது. இதுவொரு அருமையான புத்தகம்.

**கோட்பாட்டியலாளர் ரகுமான் ஜான்,
(கனடா),**

பக்கத்திற்குப் பக்கம் ஆதாரங்களை வைத்துப் பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ள நூல். வன்னி மக்கள் பட்ட அவலங்களைப் பற்றிப் பேச யாரும் இல்லாத நிலையில் அது பற்றி எழுதுவது கூட ஆபத்தான நிலையில் ஜெபாலனின் இந்த புத்தகம் ஒரு முக்கியத்தவம் வாய்ந்த பதிவு. முழுத் தகவல்களோடும் கூடிய பதிவு. மிகத் துணிச்சலாக எழுதக் கூடிய பத்திரிகையாளனாக ஜெயபாலனை நான் காண்கிறேன். மிக நெருக்கடியான நிலைமைகளின் மத்தியிலே இந்நூல் எழுதப்பட்டு உள்ளது.

**அரசியல் ஆய்வாளர், இலக்கிய விமர்சகர்
மு நித்தியானந்தன் (லண்டன்)**

பலருடைய உள்ளக் குமுறலை, பலர் சொல்லத் தயங்குகின்ற விடயங்களை வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை என்ற இந்நூல் பதிவு செய்துள்ளது. படைப்பாளிக்கு இருக்க வேண்டிய கற்பொழுக்கம் என்பது நூலாசிரியர் ஜெயபாலனிடம் நிரம்பிக்காணப்படுகிறது.

கிளிநொச்சி வலய ஆரம்பப்பிரிவு உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர் கணேசலிங்கம், (கிளிநொச்சி)

அந்த நேரம் ஜெயபாலனுடைய கட்டுரைகள் மிக மிக அர்த்தம் கொண்டவையாகவும் ஆழமானவையாகவும் பல கோணங்களில் இருந்தும் ஆய்வு செய்பவையாகவும் இருந்தன. வேறு எவரும் அவ்வளவு ஆழமாக அக்காலகட்டத்தில் எழுதியிருக்கவில்லை. போராட்டத்தினுடைய கசல பரிமாணங்களையும் குறிப்பிட்டு உள்ளார். இப்புத்தகம் ஒரு காலத்தின் பதிவாகி உள்ளது. மக்களின் துன்பங்களையும் அவலங்களையும் பதிவு செய்த புத்தகமாக அது வந்துள்ளது.

அரசியல் ஆய்வாளர் மகாதேவா ஜெயக்குமார், (கிளிநொச்சி)

வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை என்ற இந்தப் புத்தகம் 2008 க்கு பிற்பாடு நடந்த முள்ளிவாய்க்கால் சம்பவங்களை இரு தரப்பினருடைய மனித உரிமை மீறல்களை மிகத் துல்லியமாக வைத்துள்ளது. ஜெயபாலனுடைய

அரசியல் பார்வையில் இருந்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் மனித உரிமை மீறல்களே கூடுதலாகப் பதிவு செய்யப்பட்டு உள்ளது. முள்ளிவாய்க்கால் இனப்படுகொலையில் இலங்கை அரச இராணுவத்தினரின் வன்முறைகளையும் படுகொலைகளையும் பட்டியலிடுகின்ற ஜெயபாலன் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் வன்முறைகளையும் மனித உரிமை மீறல்களையும் மிக விரிவாகப்பட்டியலிட்டு உள்ளார். இதில் ஒரு சமநிலை பேணப்பட்டதா என்பது அவரவர் அரசியல் பார்வைக்கு உரியது. பல்வேறுபட்ட தரவுகளுடைய ஆவணமாகவே நான் இதைப் பார்க்கிறேன்.

அரசியல் ஆய்வாளர், அசோக் யோகன் கண்ணமுத்து, (பரிஸ்),

வட்டுக்கோட்டையில் இருந்து முள்ளிவாய்க்கால் வரை என்ற இந்த நூல் தமிழீழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் தோல்விக்கு விடுதலைப் புலிகளும் அவர்களின் தலைமையும் தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்று குற்றம் சாட்டுகிறது. விடுதலைப் புலிகளின் கொலைகள் பற்றியும் குழப்ப நிலை பற்றியும் எல்லாம் இந்நூல் சொல்கின்றது. கமல் குலரத்தின போன்றவர்கள் பிரபாகரன் நல்லவர் என்றாவது எழுதி இருக்கிறார்கள். இதில் அவ்வாறு எதுவும் இல்லை. யுத்தம் முடிந்து ஏழு வருடங்களுக்குப் பின்னும் இல்லாத விடுதலைப் புலிகளைப் பற்றித்தான் இந்த நூல் விமர்சிக்கிறது. இந்நூல் கட்டாயமாக வாசிக்கப்பட வேண்டிய நூல் ஏனென்றால் மிகத் தெளிவான தரவுகளுடன் நூல் எழுதப்பட்டு உள்ளது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும்

அரசும் சரி விடுதலைப்புலிகளும் சரி எவ்வாறு செயற்பட்டார்கள் போராட்டம் ஏன் தோற்றுப் போனது, எங்களுடைய தரப்பில் உள்ள சரிகள், பிழைகள் நாங்கள் செவிமடுக்க மறந்த அரசியல் விடயங்களை முழுமையாக நூலாசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகின்றார். நாங்கள் சில அரசியல் தெளிவற்ற முடிவுகளை எடுத்திருக்கிறோம். நாங்கள் எங்கு விட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம் விட்டுக்கொடுத்து இருந்தால் இருந்திருக்கலாம் பேச்சுவார்த்தைகளைத் தொடர்ந்திருக்கலாம் என்பனவற்றை இந்நூல் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

**தமிழ் தேசிய அரசியல் ஆதரவாளர்,
முகடுகள் சங்கீதக குழு உறுப்பினர்,
யோசு அருணாகிரி, (பரிஸ்)**

எனது அரசியல் நிலைப்பாட்டிற்கும் புத்தகத்தின் அரசியல் நிலைப்பாடும் நேரெதிரானது. 2009இற்குப் பின்னும் இனப்படுகொலை நடந்து முடிந்த பின்னும் இவ்வாறான கருத்துக்கள் புத்தகங்கள் வருவது சுவலையளிக்கிறது. விடுதலைப் புலிகள் மீதான விமர்சனம் என்பது எமது தேசிய இனத்தின் விடுதலைப் போராட்டத்தையே ஒட்டுமொத்தமாக கேள்விக்குட்படுத்துவதாக அமைகிறது. தமிழ் மக்களை சிறுபான்மை இனம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. அது அரசுக்குரிய இனம். தேசிய இனம் என்பதனை நூலாசிரியர் குறிப்பிடவில்லை. இவ்வாறான புத்தகங்கள், கருத்துக்கள் வரவேண்டும். ஆயிரம் பூக்கள் மலரட்டும்.

**நாடுகடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தின்
ஊடகத்துறை அமைச்சர், ஐபிசி பரிஸ்
பொறுப்பாளர் சுதன் ராஜ், (பரிஸ்)**

இது ஒரு காலகட்டத்தின் ஆவணம். அந்தக் காலகட்டத்தின் விமர்சனம். அந்தக் காலகட்டத்தின் ஒரு சாட்சியம். நாங்கள் பல விடயங்களை மீளவும் ஆராயவும் திரம்பிப் பார்க்கவும் வைக்கின்ற ஆவணம். ஜெயபாலனின் இந்த நூல் கற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய பாடங்களின் கைநூல் என்று சொல்லலாம். பல்வேறு வகையான தேடலுடன் ஒரு அறிஞனாக, சமகாலத்தினுடைய ஒரு சிறந்த ஊடகவியலாளனாகவும் சமூக ஆய்வறிஞனாகவும் ஒரு அரசியல் ஆய்வாளனாகவும் இணைந்த ஒரு நிலையில் இந்நூல் ஆக்கப்பட்டு உள்ளது. ஜெயபாலனுடைய கத்தி என்பது எல்லாப்பக்கமும் கூருடையது. மக்களின் மீது கரிசனை கொண்டு அவர்களுக்கு எதிராகச் செயற்படுபவர்கள் யாராக இருந்தாலும் பிரித்து மேய்ந்து இருக்கிறார். ஜெயபாலனின் இந்த நூல் மக்களின் நிலையில் இருந்து வரலாற்றைப் பார்க்கின்றது, சமகாலத்தைப் பார்க்கின்றது. எதிர்காலத்தைப் பார்க்கின்றது. இந்த நூல் தமிழ் சூழலில் ஒரு ஜனநாயக உள்ளடக்கத்தை கோருகின்ற நூலாக உள்ளது. ஜனநாயகமற்ற சூழலுக்குள் எவ்வாறு ஜனநாயகத் தன்மையை மேம்படுத்துவது என்பதை இந்த நூல் செயல் வடிவில் காட்டியுள்ளது.

**அரசியல் ஆய்வாளர், பத்தி எழுத்தாளர்
சிவராசா கருணாகரன், (கிளிநொச்சி)**

யாழ் மாவட்டம் வறுமைக் கோட்டில்!

கல்வியில் தரப்படுதலை ஒரு காலத்தில் எதிர்த்த யாழ் மாவட்டம் இன்று தரப்படுத்தலால் நன்மையடைகின்றது. அவ்வளவுக்கு யாழ் மாவட்டத்தின் கல்வித்தரம் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது. தற்போது யாழ் மாவட்டம் தனிநபர் வருமானத்திலும் வீழ்ச்சி கண்டு வறுமைக்கோட்டினுள் வருகின்ற மாவட்டமாகி உள்ளது.

வறுமைக் கோட்டு எல்லையைத் தீர்மானிக்கும் தனிநபர் வருமானம் ஜனவரி 2017இல் 4207 ரூபாயாக இருந்து பெப்ரவரி 2017இல் 4229 ரூபாயாக உயர்த்தப்பட்டதைத் தொடர்ந்து 4169 ரூபாய்களை தனிநபர் வருமானமாகக் கொண்ட யாழ்ப்பாணம் வறுமைக்கோட்டுக்குள் வீழ்ந்துள்ளது. கொழும்பு மாவட்டம் ஆகக் கூடிய தனிநபர் வருமானம் 4396 ரூபாய்களைக் கொண்டு முன்னணியில் உள்ளது. மொராராகலை மாவட்டம் 3843 ரூபாய்களை தனிநபர் வருமானமாகக் கொண்டு வறுமைக்கோட்டின் கடைநிலையிலுள்ளது. அதற்கு முன் ஏறம்பாந்தோட்டை மாவட்டம் 3895 ரூபாய்களை தனிநபர் வருமானமாகக் கொண்டு கடைசிக்கு முன்னிலையில் உள்ளது.

தமிழ் பிரதேசங்களைக் கொண்ட வடக்கு கிழக்கு மாகாணத்தில் தனிநபர் வருமானத்தில் முன்னணியில் மன்னார் மாவட்டமும் கடைநிலையில் யாழ் மாவட்டமும் உள்ளது. கடந்த காலங்களில் யுத்தத்தால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்ட வன்னி மாவட்டங்களைக் காட்டிலும் யாழ் மாவட்டம் தனிநபர் வருமானத்தில் கீழ் மட்டத்தில் இருப்பதற்கான காரணங்கள் கண்டறியப்பட வேண்டியுள்ளது.

யாழ் மாவட்டத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மிகவும் பின் தங்கிய பிரதேசங்களாக இருந்த வன்னி மாவட்டங்கள் தனிநபர் வருமானத்தில் உயர் நிலையில் காணப்படுவதற்கு அம்மக்களின் மிகக் கடுமையான ஒழைப்பும் தன்னம்பிக்கையுமே காரணமாக இருந்திருக்க முடியும்.

யாழ் மாவட்டத்தில் அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்காகக் காத்திருப்பதும் வெளிநாட்டு உறவுகளின் உண்டியல் பணத்தில் தங்கியிருக்கின்ற ஒரு போக்கும் அவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்கு தடைக்கல்லாக அமைந்துள்ளதையே இப்புள்ளி விபரங்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தமிழ் பிரதேசங்களின் தனநபர் வருமானம்

1. மன்னார்: ரூ 4368,	2. வவுனியா: ரூ 4322	3. கிளிநொச்சி: ரூ 4288
4. மட்டக்களப்பு: ரூ 4281	5. திருகோணமலை: ரூ 4230	6. அம்பாறை: ரூ 4197
7. முல்லைத்தீவு: ரூ 4183	8. யாழ்ப்பாணம்: ரூ 4168	

யாழ் மாவட்டம் வறுமைக் கோட்டினுள் வீழ்ந்த போதும் வெளிநாடுகளில் இருந்து உறவுகள் அனுப்புகின்ற உதவிகள் அம்மாவட்டத்தின் நுகர்வுக் கொள்வனவை இன்னமும் உயிர்ப்புடன் வைத்துள்ளது. ஒரு பிரதேசத்தினுடைய தனிநபர் வருமானம் வீழ்ச்சி அடைகின்ற போது அப்பிரதேச மக்களுடைய கொள்வனவுத் திறன் வீழ்ச்சி அடையும்., கொள்வனவுத் திறன் வீழ்ச்சி அடைந்தால் அப்பிரதேசத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சி மந்தமடையும். யாழ் மாவட்டத்தின் இளையோரின் விகிதாசாரத்தில் ஏற்படுகின்ற வீழ்ச்சியும் இளையோர் வருமானம் ஈட்டும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடாமல் இருப்பதும் அம்மாவட்டத்தின் தனிநபர் வருமானத்தின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாகலாம்.

யாழ் மாவட்டத்தின் இந்தத் தனிநபர் வருமானத்தின் வீழ்ச்சி மற்றும் கல்வி வீழ்ச்சிக்கும் நெருங்கிய உறவு உண்டு. கல்வியின் வீழ்ச்சி வருமானத்தையும் வருமானத்தின் வீழ்ச்சி கல்வியையும் பாதிக்கும். பொருளாதார கல்வி நிபுணர்கள் தமிழ் அரசியல் தலைமைகளுக்கு இவை பற்றி அறிவுறுத்தவது அவசியம்.

வர்ணன் ஜெயபாலன் - ஆண்டு 9